

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
อัครเสนาบดี
หญิง
ทดลองอ่าน 2

丞相不敢當

เทียนรุ่ยอวี่ 天如玉 เทียน Singin' in the Rain ฝน

มาหาจ๊วรัก

ทกลองอ่าน

อัครเสนาบดี
หญิง
2

เขียนเรื่อง 天如玉 เขียน Singin' in the Rain by Jamsai

ทกลองอ่าน

อัครเสนาบดี
หญิง
2

ทกลองอ่าน

อัครเสนาบดี
หญิง
2

www.jamsai.com
Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้ขอหัวใจไว้คู่กัน

"ในเมื่อท่านอัครเสนาบดีชอบก็เลือกคนในจวนของข้าได้ตามใจชอบเลย หรือจะพาพวกนี้
ร่วมเดินทางกลับเจียนคังทุกคนก็ยังได้"

"อุหลิงอ่องช่างใจกว้างเสียจริง เลือกได้ตามใจชอบเสียหรือ" เชี่ยชู่ใช้มือหนึ่งแตะขมับ
นางกวาดตามองสองสามคนตรงหน้าอย่างไม่รีบร้อน "เช่นนั้นข้าคงต้องลองเลือกสักหน่อยแล้ว"

พวกสาวใช้ได้ยินเช่นนั้นก็พากันตื่นตื่น แต่ละคนขม้อยขม้ายชายตา แอบส่งสายต้ายั่ววน
เลือกข้าสิ เลือกข้า!

เว่ยอ้อจื่อเห็นมีถาดลงยาวางอยู่ด้านข้าง เขาก็หยิบขนมขึ้นมาใส่ปาก พอหันมามองอีกครั้ง
ก็เห็นสายตาเชี่ยชู่กวาดผ่านพวกสาวใช้ทีละคนๆ ก่อนที่สุดท้ายจะมาหยุดลงที่ใบหน้าเขา

"ขอเพียงเป็นคนของจวนอุหลิงอ่องก็ล้วนเลือกได้ตามใจสินะ?" สายตานางยั่วเย้า น้ำเสียง
สูงๆ ต่ำๆ หางเสียงตัวคสูงราวกับตะขอก่ียว ชวนให้ใจคนฟังเต้นไม่เป็นลำดับ

เว่ยอ้อจื่อกลืนขนมลงไปในคอเสียงดังเอี๊ยก ยามหวนนึกถึงแขนขาเนียนของนางยาม
โน้มลำคอเขาลงมา ปากคอก็แห้งผาก

มากกว่ารัก อักษรเสนอบดีหญิง 2

เทียนหูอวี่ เขียน Singin' in the Rain แปล

《丞相不敢当》Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 天如玉 Tian Ru Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2577-2

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พินพูน

กรุณาขอบคุณ

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มาต่อกันที่ 'อัครเสนาบดีหญิง 2' ซึ่งเป็นเล่มจบของเรื่องนี้แล้ว โดยตอนท้ายของเล่ม 1 จบลงด้วยการต่อสู้อันเข้มข้นระหว่างองค์ชายแก้วกับรัชทายาทเลขนะคะ ในเล่มนี้เชื้อชูที่สนับสนุนรัชทายาท และเว่ยอ้อจื่อที่สนับสนุนองค์ชายแก้วยังคงขับเคี่ยวกันแบบไม่มีใครยอมให้ใครเช่นเดิม

แต่เรื่องการต่อสู้เกี่ยวกับอำนาจของราชสำนักก็เป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องของหัวใจก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อพวกเขาคิดจะรักกันก็ต้องพร้อมฝ่าฟันปัญหาอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสงคราม อาชีพของเชื้อชูที่เบื้องหน้ายังคงเป็นท่านอัครเสนาบดีที่ยิ่งใหญ่ สตรีที่มาติดพันเว่ยอ้อจื่อ หรือแม้แต่แม่ของเขาที่ไม่ชอบเชื้อชูอีก

แม้ในเล่มนี้จะมีการต่อสู้ทั้งสนามรบและคำพูดมากมาย แต่ก็ยังมีมุขหวานๆ มาทำให้ท่านนักอ่านกระชุ่มกระชวยหัวใจแน่นอนค่ะ หากอยากรู้แล้วว่าบทสรุปเรื่องราวความรักของต้าซือหม่าและท่านอัครเสนาบดีจะเป็นเช่นไรนั้น เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * **เชียวชู** หลานสาวนอกสมรสของเซียวหมิงกวง ถูกนำไปอบรมเลี้ยงดูให้เป็นบุรุษ สืบทอดตำแหน่งอัศวรเสนาบดีต่อจากปู่ เป็นคนฉลาด คิดอ่านรอบคอบ
- * **เว่ยอี้จื่อ** มียศเป็นอู่หลังอ่อง ดำรงตำแหน่งต้าซือหม่า มีทหารในครอบครองเกือบครึ่งของต้าจิ้น รูปร่างภายนอกเหมือนบัณฑิต แต่ความจริงเป็นนักรบหัวหาญ
- * **เซียวหว่าน** ชื่อจริงว่าฟู่จี้ ตามศักดิ์เป็นท่านอาของเซียวชู จริงๆ ไม่ใช่คนสกุลเซียว คอยทำงานให้เซียวชู เป็นคนฉลาด
- * **หวนถึง** ญาติของเซียวชู นับถือเซียวชูเป็นพี่ชาย เป็นคนร่าเริงพูดมาก
- * **ซือหม่าหลิน** รัชทายาท นิสัยใจอ่อน ไม่เก่งเรื่องการปกครอง
- * **ซือหม่าถึง** องค์ชายเก่า ลูกรักของฮ่องเต้ มีความสามารถทั้งด้านบู้และบี่
- * **มู่ไป๋** คนรับใช้ของเซียวชู รักและซื่อสัตย์ต่อสกุลเซียวยิ่งชีพ ปกป้องผู้เป็นนายด้วยชีวิต
- * **อู่เหลียน** ชื่อเดิมคือหู่หย่า สหายในวัยเด็กของเซียวชู เก่งเรื่องการตีจู้

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

26

ยามนี้กองทัพของฉางซาต้องยังเดินทางออกจากเมืองฉางซามาได้ไม่กี่ไกลนัก ทว่าเว่ยอี่จี้ก็กลับมาถึงเจียงโจวแล้ว เนื่องจากเซี่ยซู่เขียนจดหมายบอกเขาตั้งแต่แรกว่าให้ลอบเดินทางกลับมาเมืองหลวง

เว่ยอี่จี้จะระดมกำลังทหารม้าของเมืองอู่หลิงมาห้าหมื่นนาย แล้วแบ่งเป็นสามสายเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองเจี้ยนคัง ตัวเขาเองเดินทางมากับกองหน้าสุด แต่กองทหารที่ฉางซาต้องจับตามากที่สุดกลับเป็นกองหลัง ดังนั้นจึงคิดว่าเขายังล่าหลังกว่าตนเอง แต่จริงๆ แล้วเขาใกล้จะถึงเจี้ยนคังแล้ว

ทว่าเขากลับไม่ได้ควมม้าเร็วกลับมาเมืองหลวง แต่เลือกตั้งค่ายอยู่ที่เจียงโจว จากนั้นจึงสั่งให้กองทหารสวีโจวหนึ่งหมื่นนายไปล้อมและคอยคุ้มกันรอบๆ เมืองหลวง เพื่อจะได้ประสานกำลังกันอย่างเข้มแข็งทั้งกองหน้าและกองหลัง

ชื่อหมาถึงเองก็ได้รับจดหมายที่เว่ยอี้จื่อส่งมาให้แต่แรก ทว่าดูจากเวลาแล้วไม่น่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นพอได้ทราบข่าวจึงประหลาดใจอย่างมาก

เว่ยอี้จื่อพบกับความยากลำบากในชีวิตมามาก ด้วยเข้าเป็นทหารตั้งแต่ยังอายุน้อย อีกฝ่ายจึงมีนิสัยสุขุมเยือกเย็น หยวนก้วยเพยมักบอกมาตลอดว่าเขามีนิสัยหุนหันพลันแล่น จึงให้เขาเรียนรู้จากเว่ยอี้จื่อให้มาก บัดนี้พอนึกถึงคำพูดนี้ขึ้นมาก็ทั้งละอายและเศร้าใจ ชื่อหมาถึงจึงพยายามอดกลั้นโทสะไว้ เลือกที่จะปล่อยเสียชิวไปก่อน แล้วตัดสินใจเดินทางไปหาเว่ยอี้จื่อด้วยตนเอง

เสียชิวกับหวังจิ้งจื่อพากันโล่งอก ทั้งสองจึงสั่งให้กำลังทหารของฝ่ายตนเองถอยกลับเข้าไปในเมือง ทั้งสองฝ่ายกลับสู่สภาพคุมเชิงอีกครั้ง

ขณะเดินทางกลับ หวังจิ้งจื่อที่นั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกับเสียชิวก็พูดขึ้นอย่างเป็นกังวล "อู่หลิงต้องกลับมาเมืองหลวงเช่นนี้จะต้องให้การสนับสนุนองค์ชายเก้าเป็นแน่ เขามีกำลังทหารที่น่าเกรงขาม พอจัดการฉางซาต้องได้แล้ว รายต่อไปก็คืออรัทธายาท"

เสียชิวเอาแต่โบกพัดไปมาโดยไม่พูดอะไร

ค่ายทหารของเว่ยอี้จื่อตั้งอยู่ตรงแนวชายป่า กลางคืนเงียบสงบ สายลมวสันต์หอบกลิ่นบุปผาสดใหม่หอมระรื่นเข้าไปในกระโถม เขาเอามือไพล่หลังยื่นอยู่ในกระโถม มองดูแผนที่ของเจียงโจวเงียบๆ พลังวางแผนในใจ

พื้นที่แถบนี้มีชาวบ้านอาศัยกันอยู่หนาแน่น หากต้องเปิดฉากสู้รบกัน

จริงๆ ย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่

ดีที่สุดคือต้องทำให้ทหารถอนกำลังไปโดยไม่ต้องสู้รบ

ชื่อหมาถึงเดินอาดๆ เข้ามา ยังไม่ทันพูดอะไร เว่ยอี่จื้อก็พูดขึ้น
ทั้งที่ยังไม่หันหน้าไปด้วยซ้ำ "องค์ชายทรงบุ๋มบ่ามอีกแล้ว"

ขอตาของชื่อหมาถึงแดงเรื่อ "พี่จิ้งซิงบอกให้ใจเย็นๆ แต่เสด็จพ่อ
ยังบรรทมไม่ฟื้นเช่นนี้ เสด็จแม่ก็ทรงถูกกักตัวไว้ในวัง ข้าได้รับการถนอม
เลี้ยงดูจากทั้งสองมาตั้งแต่เด็ก จะให้นั่งเฉยโดยไม่ทำอะไรได้หรือ"

เว่ยอี่จื้อหันไปผายมือเชิญให้ชื่อหมาถึงนั่งลง

"ที่องค์ชายทรงคิดเช่นนี้ก็ไม่ได้ผิดอะไร แต่ง่ายมากที่จะถูกคนนำไป
หาประโยชน์ องค์ชายกับรัชทายาททรงชักกระปี่มาจ่อคอกันและกันเช่นนี้
คนที่ได้ประโยชน์ที่สุดก็คือฉางซาอ่อง"

ชื่อหมาถึงหัวเราะหยันอย่างเย็นชา "ข้าเองก็รู้ว่าเสด็จอาไม่มีเจตนา
ดี จึงได้เป็นกังวลจนต้องรีบเชิญพี่จิ้งซิงกลับมา"

"เช่นนั้นก็ดี กระทบ่อมยังคิดว่าองค์ชายทรงเขียนจดหมายเพื่อ
ตนเองเสียอีก ทรงคิดปกป้องแผ่นดินเช่นนี้ไม่เสียที่ที่ฝ่าบาททรงคาดหวัง
ในตัวองค์ชาย" เว่ยอี่จื้อพูดพลางหัวเราะ "โชคดีที่มีเจตนาจากองค์ชาย
มิเช่นนั้นมารดากระทบ่อมคงไม่ยอมปล้ำยให้กระทบ่อมกลับมา"

เว่ยอี่จื้อเรียกผู้เสียนมาสั่งการอีกหลายประโยค แล้วหันไปพูดกับ
ชื่อหมาถึง "องค์ชายประทับที่จวนต้าชื่อหมาชั่วคราวก่อนเถอะ ทรงเฝ้าอยู่
นอกกำแพงวังทุกวันเช่นนี้ดูไม่ค่อยเหมาะนัก ไทเฮากับก๊วยเพยก็คงไม่สบาย
พระทัยไปด้วย"

ชื่อหมาถึงเชื่อฟังเว่ยอี่จื้อตลอดมา ทั้งยังเข้าใจว่าเขาได้จัดการทุกสิ่ง

ไว้เรียบร้อยแล้วจึงพยักหน้ารับอย่างโอนอ่อน

เดิมที่เชี่ยซู่ก็อยากจะไปพบเว่ยจื่อให้เร็วที่สุด แต่จู่ๆ ก็เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน

ผู้หญิงเอาข้อข้องใจของแคว้นฉู่อู่ให้นำกำลังพลบุกจู่โจมเข้ามาถึงหนึ่งใจโดยไม่ทันตั้งตัว ทั้งฆ่าคน วางเพลิง และปล้นเสบียง ทำลายความสงบสุขที่อุดมสำหรับระดับพระองค์เอาไว้ได้ไม่กี่ปีมานี้

บัดนี้ในราชสำนักกำลังวุ่นวาย สององค์ชายขัดแย้ง ผู้เป็นอากี้กำลังจับจ้องประดุกเสื่อซู่ ทั้งยังมีภัยจากภายนอกเสริมเข้ามา ฮ่องเต๋ที่กุมอำนาจใหญ่ในราชสำนักก็ยังมาประชวรอีก

เชี่ยซู่อยู่ในห้องหนังสือ นางวาดรูปแต่หลายตัวด้วยความกลัดกลุ้มสุดท้ายจึงตัดสินใจสั่งการให้คนในวังคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของฮ่องเต๋

ได้ข่าวว่าช่วงสองสามวันนี้ ฮ่องเต๋ฟื้นคืนสติขึ้นมาเป็นครั้งคราวแล้วนางคงต้องกลับไปทำตัวเป็นขุนนางเลวอีกหน

ผ่านไปสามวัน ในที่สุดก็ได้ข่าวว่าฮ่องเต๋ฟื้นแล้ว เชี่ยซู่รีบเข้าวังทันทีเนื่องจากอาการประชวรของฮ่องเต๋ประเดี๋ยวทรงประเดี๋ยวทรุด แม้แต่จะผลัดชุดขุนนางก็ยังแทบไม่ทัน

ประตู่วังแต่ละแห่งราวกับดูทรุดโทรมไปมาก เชี่ยซู่พาคนสนิทที่ไว้วางใจได้เช่นหวนเหยเซ็ง เชี่ยหว่าน และเชี่ยจื่อหยวนเร่งรุดเข้าวังแล้วรีบไปยังตำหนักที่ฮ่องเต๋พำนักอยู่

เสียงกนกเห็นคนกลุ่มใหญ่ตรงมาทางนี้ก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เขาจะมุ่งไปหาไทเฮา แต่หมู่ไปก็ตรงเข้ามาหยุดเขาไว้เสียก่อน

เวลานี้หมอลงกำลังให้ฮ่องเต้มีพระโสดอยู่ พอเห็นอัครเสนาบดีพาคนกลุ่มใหญ่ตรงเข้ามาถึงงันด้วยมีผู้ต้นสายปลายเหตุ น่าเสียตาย เขายังมีทันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ถูกหิ้วตัวออกไปนอกต่านักเสียแล้ว

"ขอถวายบังคมฝ่าบาท"

ทุกคนต่างถวายบังคมอย่างพร้อมเพรียง ฮ่องเต้ยังไม่ฟื้นคืนสติดีนัก พระองค์เพียงทอดร่างพียงกับแท่นบรรทมอย่างอ่อนแรง "ท่านอัครเสนาบดีเข้าวังมากกลางดึก มีธุระอันใด"

"กระหม่อมมาขอร้องให้ฝ่าบาททรงทำตามทีออกพระโอรสผู้ไว้ขอทรงพระกรุณาคืนตำแหน่งลู่อั้งชูชื่อให้แก่กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ถลึงตามอง "เจ้าจะบีบบังให้เราสละบัลลังก์!"

เซี่ยชู่แย้มยิ้มตรงามราวกับบุปผาผลิบาน "ฝ่าบาทตรัสหนักไปแล้ว พระองค์ออกพระโอรสผู้เองมิใช่หรือทำให้รองานพระราชพิธีอภิเษกสมรสของรัชทายาทผ่านพ้นไปแล้วก็จะทรงคืนตำแหน่งเดิมให้กระหม่อม"

ฮ่องเต้โกรธเกรี้ยวจนใบหน้าซีดขาว พระองค์จำต้องใช้มือกดหน้าอกเอาไว้พลางหายใจหอบหนัก

สีหน้าเซี่ยชูนอบน้อมยิ่ง "ฝ่าบาททรงอย่าเพิ่งกริ้วเลย ช่วงที่พระองค์หมดพระสติไปหลายวัน ฮองเฮา รัชทายาท และก๊วยเพยล้วนแต่ถูกคนปรักปรำอย่างไม่เป็นธรรม องค์ชายเก้าทรงถูกคนยุยงให้เปิดศึกสายเลือดกับรัชทายาท ฉางซาอ่องได้ระดมทหารมาก่อการกบฏ แคว้นถู่ฉู่หนูก็นุกใจมดีหนึ่งใจ ต้าจิ้นเราเกิดความขัดแย้งภายในและภัยคุกคาม

จากภายนอก ดังนั้นขอฝ่าบาทโปรดเข้าพระทัยจิตใจอันภักดีของกระหม่อม ที่ต้องการทำเพื่อบ้านเมืองด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ตกตะลึงพรึงเพริด "เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดแจ้งเรื่องเหล่านี้ให้เรา ทราบเลย"

"ฝ่าบาทต้องทรงพักผ่อนเพื่อฟื้นฟูพระวรกาย ไม่อาจมีเรื่องราวมา กระทบพระทัยได้ ที่กระหม่อมต้องมากราบทูลก็เป็นเพราะหมดหนทางแล้ว พะยะค่ะ" เชี่ยซู่ค่อยๆ ยกมือขึ้นประสาน "ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทาน ตราประจำตำแหน่งลู่อั้งซู่ซื่อคืนแก่กระหม่อมด้วยเถิดพะยะค่ะ"

ขุนนางที่อยู่ในที่แห่งนั้นต่างพากันหมอบถวายบังคม "ขอฝ่าบาท โปรดคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ด้วยพะยะค่ะ"

"เจ้า..." ฮ่องเต้โมโหจนได้แต่ชี้นิ้วมือไปที่เชี่ยซู่ แต่กลับพูดอะไร ไม่ออกสักคำ

เชี่ยซู่มองดูฮ่องเต้ด้วยสีหน้าสงบ "ฮ่องเต้มีอาจตรัสคำเท็จได้ในะ พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ถึงกับนั่งงันไปครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆ สงบใจลง เชี่ยซู่เพียงแค่ว่า ต้องการอำนาจเท่านั้น มิได้คิดขายบ้านเมือง พระองค์ยอมรับปากไปก่อน ย่อมถูกต้องด้วยเหตุผล อีกรูปอย่างสภาพของพระองค์ในเวลานี้ก็ไม่เหมาะสม จะกุมอำนาจไว้จริงๆ

"หึ นับวันอัศวรเสนาบดีเชี่ยซู่จะยิ่งดูสมกับเป็นขุนนางใหญ่ขึ้นทุกที" ฮ่องเต้กล่าววาวจาเสียดสี ก่อนจะมีรับสั่งด้วยเสียงอันดังก้อง "เจ้าหน้าที นำตราประจำตำแหน่งลู่อั้งซู่ซื่อเข้ามา!"

เสียงกงกงประคองตราประจำตำแหน่งเข้ามาโดยที่มีผู้ไปคอย

จับตามองอยู่ ฮ่องเต้พลันรู้สึกเหนื่อยอ่อนขึ้นมาอีก

"ฝ่าบาททรงพระปรีชาอย่างยิ่ง ขอทรงถนอมพระวรกายด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ได้แต่ทอดสายตามองคนทั้งกลุ่มถอยออกไปนอกจากกลิ่นลม
พระองค์โกรธเกรี้ยวเสียจนแทบจะหมดสติไปอีกรอบ

เซี่ยชู่ออกจากตำหนักที่ประทับแล้วก็พบกับหมอลหวง "หากเกิด
อะไรขึ้นกับฝ่าบาท เจ้าต้องรับผิดชอบ"

หมอลหวงถูกขุนขัวญกระเจิง เขารีบถลันเข้าห้องไปเฝ้าพระชนมชีพ
ของฮ่องเต้ไว้

ระหว่างทางกลับจวน เซี่ยชู่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "ตอนนี้มีอำนาจที่แท้จริง
แล้ว ที่นางซาฮองบอกว่าจะมากำจัดขุนนางเลวนั้น จะไปทำอะไรได้"

วันถัดมาเซี่ยชู่เดินทางไปพบเว่ยอ้อจื่อที่เจียงโจว เป็นเพราะระยะทาง
ไม่ไกลกันมาก นางจึงไม่ได้แจ้งให้เขาทราบก่อนล่วงหน้า

ตอนไปถึงค่ายทหารก็เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว ค่ายทหารมีการดูแล
อย่างเข้มงวด ดูเจียบสงบกว่าปกติ

องครักษ์ของจวนอัครเสนาบดีจำต้องรออยู่นอกค่าย เซี่ยชู่พามูไป
เดินตามทหารที่มาต้อนรับเข้าไปในกระโจมหลังใหญ่

นางเกล้าผมและสวมหมวกยศสีทอง สวมเสื้อตัวใหญ่สีน้ำเงินเข้ม
ใบหนึ่งดงาม ปากแดงตัดกับฟันขาว ตลอดทางที่เดินไป ทหารที่พักผ่อนกัน
อยู่那儿ต่างก็จ้องมองไม่วางตา

"เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นคนที่รูปโฉมหล่อเหลาทัดเทียมผู้หญิงของ
พวกเรา"

"ใช่แล้ว งดงามปานนี้แม่ไปอยู่ท่ามกลางหญิงสาวก็ยังคงโดดเด่น แต่คงเทียบไม่ได้กับบุตรสาวสกุลมู่หรือ"

เว่ยอี้จื่อหนึ่งอยู่หลังโต๊ะกำลังเขียนอะไรบางอย่าง พู่กันตัวดัดจับไว้วางกับเหินบิน

เซียซู่แอบย่องเข้าไปใกล้ กำลังจะแกล้งให้ตกใจเล่นก็ได้ยินเขาพูดขึ้นมาเรียบๆ ว่า "อะไร นี่คิดจะหลอกให้ข้าตกใจจริง"

"เฮอะ แกล้งคนที่เป็นนรยุทธ์จะไปสนุกอะไร"

เว่ยอี้จื่อวางพู่กันลงแล้วเงยหน้ามองนาง แหวดตาเปี่ยมด้วยความขบขัน ใบหน้ายิ่งดูมีเสน่ห์ขึ้นไปอีก "เหตุใดจู่ๆ จึงได้มา"

เซียซู่นั่งลงข้างๆ เขาพาลงดูชายเสื้อไปมา "เรื่องที่แคว้นฉู่ฉู่หุนมารุกราน เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

เว่ยอี้จื่อแสรังทำสีหน้าผิดหวัง "ที่แท้ก็มาด้วยเรื่องนี้"

"ศัตรูน่ากลัวอยู่ตรงหน้า เจ้ายังมีแกใจจะมาพูดเล่นอีก"

เว่ยอี้จื่อนำสิ่งที่เพิ่งเขียนส่งให้เซียซู่อ่าน "ทุกอย่างเตรียมการไว้พร้อมแล้ว มู่ซงนำทหารไปรบศึก จางจ้าวกับสวีฉู่ฉู่ผู้ได้บังคับบัญชาที่ชาวยุทธ์ของข้าก็อยู่ด้วย ชั่วคราวนี้ยังต้านทานไว้ได้ไม่มีปัญหา เรื่องด่วนก็คือต้องแก้ปัญหานี้ก่อน"

เซียซู่พยักหน้า "ฉางซาอ่องไม่น่าไว้วางใจเลย จะกบฏเวลาอื่นก็ได้" พูดจบแล้วนางก็มีท่าที่ตะลึงงัน "ช่างประจวบเหมาะอะไรเช่นนั้น"

"ข้าก็รู้สึกว่ประจวบเหมาะเหลือเกิน เจ้าคงจำตอนที่มู่หรงเฉาเดินทางมาเป็นทูตที่ต้าจิ้นเราได้ เขาอ้างว่าถูกทหารจิ้นฉู่โจมตีที่จิ้นซิง ยังบอกว่าจับทหารจิ้นไว้เป็นเชลยและมีอาวุธเป็นหลักฐาน ตอนนั้น

ข้าบอกว่าทหารในจีนซึ่งครั้งหนึ่งเป็นของฉางซาอ่อง อีกครั้งเป็นของข้า เขาก็ยังมีสีหน้าสงบไม่ลนลานแม้แต่น้อย รวากับไม่กลัวว่าจะถูกจับโกหก ได้อย่างไรอย่างนั้น"

"เจ้าจะบอกว่าเขาสมคบคิดกับฉางซาอ่องมาแต่แรกแล้ว?"
 เชี่ยชู่หวนคิดถึงเรื่องนี้ได้เช่นกัน "สายของฉางซาอ่องในวังก็เป็นหญิงสาว จากแคว้นถู่วี่หุนซึ่งรักดีต่อเขาอย่างมาก ยอมแลกด้วยชีวิตเพื่อให้ องค์ชายเก่ากับรัชทายาทผิตพระทัยกัน ที่แท้นางก็รักดีต่อมู่หรงเฉา นี้เอง"

"มิน่าเล่าพอจะก่อกบฏก็ลงมือได้ทันที ที่แท้ก็เตรียมการไว้นานแล้ว นี้เอง" เว่ยอี่จื่อมองดูเชี่ยชู่ "เจ้าจะจัดการเช่นไร"

เชี่ยชู่กำลังจะพูด จู่ๆ ก็มีเสียงคุ่นहुดงขึ้นที่นอกกระโจม

"รวบรวมอู่หิงอ่องแล้ว ข้ายกน้ำแกงมาให้"

เชี่ยชู่เงยหน้าขึ้นมองไปก็เห็นสาวน้อยงามอรชรยกถาดเข้ามา นางสวมชุดกระโปรงดงาม บักปิ่นมุกที่มวยผมอย่างน่ารัก คิ้วเข้ม ดวงตาสุกใส ผัดแป้งแต่งหน้าเสียามพริ้ง

ที่แท้ก็มู่เมี่ยวหรงนี้เอง

เดิมที่ไม่คิดว่าจะมีผู้นอนอยู่ในกระโจมด้วย พอมู่เมี่ยวหรงเงยหน้าขึ้น เห็นเชี่ยชู่ นางก็เกือบจะสะดุดจนทำน้ำแกงหก

"เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!" มู่เมี่ยวหรงพูดจบก็ค่อยรู้ตัวว่า เสียมารยาท แต่ยังไม่ยอมยกกายให้ เพียงบอกเสียงห้วนๆ ว่า "คารวะ ท่านอัครเสนาบดี"

เชี่ยชู่กวาดตามองเว่ยอี่จื่อ "มิน่าเล่า ไม่ได้พบกันช่วงหนึ่ง สีหน้า

ของอู่หลังอ่องจึงดูดีขึ้นมาก ที่แท้ก็เป็นเพราะได้ดื่มน้ำแกงบำรุงร่างกาย ทุกวันนี้เอง"

เว่ยอู่จื่อหันไปขยิบตาให้มู่เมี่ยวหวง บอกให้นางถอยออกไปก่อน แต่พอมู่เมี่ยวหวงได้เห็นเชี่ยซู่แล้วก็มีท่าทางระแวงขึ้นมาทันที นางแทบอยากจะตรงเข้าไปแยกสองคนตรงหน้าให้ออกห่างจากกันสักสองสามจั้ง ด้วยความไม่ยินยอม นอกจากนางจะไม่ออกไปแล้ว ยังยกน้ำแกงบำรุงเข้าไปให้ถึงโต๊ะด้วย

"อู่หลังอ่องรีบดื่มเถิด หากปล่อยให้เย็นชืดจะไม่อร่อย" พุดจบก็หันไปยิ้มแยมพรางมองดูเชี่ยซู่ "ท่านอักษรเสนาบดีจะรับสักชามหรือไม่"

เชี่ยซู่ยิ้มจนตาหยี "ข้าไม่ดื่มหรอก อู่หลังอ่องลืชอบดื่ม เจ้าเก็บไว้ให้เขาเถิด"

เว่ยอู่จื่อบีบนิ้วดมับ เขาได้แต่พุดออกมาตรงๆ "เมี่ยวหวง เจ้าออกไปเถอะ ข้ามีธุระจะปรึกษากับท่านอักษรเสนาบดี"

มู่เมี่ยวหวงชำเลื่องมองเชี่ยซู่แล้วออกไปจากกระโจมอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

เชี่ยซู่ได้ยินเว่ยอู่จื่อเรียกขานมู่เมี่ยวหวงอย่างสนิทสนมเช่นนั้น นางก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จั้งซิงเพิ่งกลับอู่หลังได้ไม่นานนัก พอลับมาอีกครั้ง ข้างกายก็มีคนสนิทเพิ่มขึ้นมาอีกคนเชียวหรือ"

เว่ยอู่จื่อถอนหายใจ "อย่าได้พุดเช่นนั้นเลย นี่เป็นเพราะนางเดินทางจากหนิงโจวจะมาเยี่ยมญาติที่เจี้ยนคัง ระหว่างทางผ่านอู่หลังพอดี จึงแวะมาคารวะที่จวนข้าตามมารยาท เพราะตระกูลข้ากับตระกูลของนางมีสายสัมพันธ์กัน ท่านแม่จึงชวนให้นางอยู่ค้างแรมเสียหลายวัน

ภายหลังได้ยืนยันว่านางจะไปเจียนคังจึงให้นางเดินทางมาพร้อมข้า"

เซี่ยชู่หัวเราะฮาๆ "ดีจริง เดินทางอย่างเปล่าเปลี่ยว มีสาวงามราวกับบุปผาอยู่ข้างกายสักคนเช่นนี้น่าเพลิดเพลินใจไม่น้อย"

เว่ยอี่จื่อพลันถลึงตาจ้องมองเซี่ยชู่ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

เซี่ยชู่เหลือบตามองเขา "ข้าคิดว่าจะไปเตือนให้รัชทายาทกับองค์ชายแก้ทรงวางความแค้นต่อกันลงก่อน แล้วจะไปเจรจากับฉางซาอ่องรอให้สถานการณ์มันคง ค่อยนำทหารไปโจมตีแคว้นอู่ฉินให้ถอยร่นไป อู่ฉินอ่องมีความเห็นเช่นไร"

เว่ยอี่จื่อจำต้องควบคุมอารมณ์เอาไว้ ขณะที่กำลังจะตอบ มู่เมี่ยวหวงก็กลับเข้ามาอีกครั้ง

"เมื่อครู่ข้าลืมนถามอู่ฉินอ่อง เป็นนี้ท่านอยากจะกินอะไร"

เว่ยอี่จื่อมีสีหน้าอัปมงคลปัญญาโยง "เรื่องพวกนี้มิฝายพลานุการคอยดูแลอยู่ เจ้าไม่ต้องทำอะไร"

มู่เมี่ยวหวงยังจะพูดอะไรอีก แต่เว่ยอี่จื่อรีบโบกมือทำให้นางออกไป

เซี่ยชู่เม้มปากแน่น

เว่ยอี่จื่อพูดต่อ "วิธีที่เจ้าบอกมาเมื่อครู่ก็ดีอยู่ แต่ข้ากังวลว่าฉางซาอ่องจะไม่ยอมมาเจรจากับสององค์ชายนี้สิ อีกอย่างองค์ชายแก้ทรงยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่..."

มู่เมี่ยวหวงนอกจากไม่เดินออกไปยังเดินเข้ามาใกล้อีก "ท่านอัศวรเสนาบดีคิดจะอยู่ที่นี้อีกนานเท่าใด อยากจะลองชิมฝีมือเมี่ยวหวงหรือไม่"

เวย์อี่จื่อถึงกับหัวเราะไม่ได้ทำให้ไม่ออก

เชี่ยซู่หันไปยิ้มให้มู่เมี่ยวหวังอย่างอ่อนโยน "ย๋อมต้องอยากลอง ในเมื่อมู่เมี่ยวหวังมีใจกระตือรือร้นเช่นนี้ มีผู้ไปพักที่จวนข้าสักสองสามวัน ข้าจะได้มีลาภปากด้วย"

มู่เมี่ยวหวังตะลึงงัน "หา? ไม่...ไม่ดี ขอขอบคุณท่านอัครเสนาบดี เหลือเกิน แต่ข้าไม่ไป"

"อย่าปฏิเสธเลย เมื่อครู่เพิ่งจะตกลงกันเป็นมั่นเหมาะเองนี่" ว่าแล้ว เชี่ยซู่ก็หันไปสั่งมู่ไป "ไปช่วยคุณหนูมู่เก็บข้าวของเถิด พานางไปที่จวนข้า"

เวย์อี่จื่อคอยมองเชี่ยซู่จัดการเรื่องนี้ด้วยความพึงพอใจยิ่ง หากมิใช่ เพราะเซียงฮูหยินยื่นข้อบังคับให้เขาต้องพามู่เมี่ยวหวังไปด้วยเท่านั้น จึงจะยอมให้กลับ เขาก็คงไม่พาหญิงสาวเข้ามาในค่ายทหารด้วยแน่

มู่เมี่ยวหวังกลับไม่ยอมง่ายๆ นางไม่ยอมเดินออกไปกับมู่ไป "เซียงฮูหยินรับปากแล้วข้าสามารถไปกับอยู่หลังห้องได้ทุกที่" "ไม่ว่า ยามใดก็ได้ทั้งนั้น" ท่านอัครเสนาบดีไม่มีสิทธิ์มายุ่งกับเรื่องในครอบครัวผู้อื่น"

เชี่ยซู่เลิกคิ้วพลงหันไปหาเวย์อี่จื่อ "ที่แท้ก็เป็นเรื่องในสกุลเวย์ ของพวกเจ้า"

เวย์อี่จื่อกระแอมกระไอ

"ช่างมันเถอะ ทว่าวันนี้ข้ากับคุณหญิงอี่จื่อต้องมีธุระสำคัญต้องปรึกษากัน จริงๆ หากคุณหนูมู่เอาแต่เข้าออกอยู่เช่นนี้ หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ในภายหลัง เจ้าต้องรับผิดชอบนะ เจ้าอยากจะทำเรื่องนี้หรือ" เชี่ยซู่ เอ่ยขึ้น

เวย์อี่จื่อพยักหน้า "ท่านอัครเสนาบดีพูดมาก็ถูก นี่เป็นธุระที่สำคัญ ยิ่งยวด"

มู่เมี่ยวหวงรู้สึกน้อยใจจึงเบะปากแล้วหันหลังวิ่งออกไป มู่ไปรีบวิ่งตามไปทันที

ในกระโຈມกลับคืนสู่ความสงบสุข เชี่ยชู่จึงหันไปถามมือให้เวย์อี่จื่อ "เจ้าพูดต่อเถอะ"

เวย์อี่จื่อได้แต่กลั้มให้เชี่ยชู่ที่กำลังตีหน้าเครียด "ข้าว่านางซาอ่อง คงไม่ตอบรับที่จะเจรจากับองค์ชายทั้งสอง แต่ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล ทำตามเช่นนี้ดี ทางองค์ชายเก่าให้เข้าไปเกลี้ยกล่อม ทางรัชทายาทก็ยกให้เจ้าจัดการ หาโอกาสให้สองพี่น้องได้พบหน้าพูดคุยกันให้ชัดเจน พวกเขาทั้งสองต่างก็เป็นคนที่มีเหตุมีผล คงไม่ถึงกับไม่รู้หนักเบาหรอก"

"ก็ได้ เช่นนั้นก็จัดการตามนี้" เชี่ยชู่พูดจบก็ลุกขึ้นจะออกไป

เวย์อี่จื่อเอื้อมมือไปรั้งตัวนางไว้ "เจ้าจะไปแล้วหรือ"

"ไม่ไปได้อย่างไร" นางเหลือบมองซามน้ำแกงบนโต๊ะ "น้ำแกงเย็นชืดหมดแล้ว เจ้ายังไม่รีบดื่มอีก อย่าทำให้นางเสียใจที่อุตส่าห์ตั้งใจทำให้เลย"

"อืม...จะว่าไปก็ถูก" เวย์อี่จื่อปล่อยมือ เขายกซามน้ำแกงขึ้นมาดื่มอย่างเสียมิได้

เชี่ยชู่เดินออกจากกระโຈມด้วยสีหน้าเย็นชา

เวย์อี่จื่อวางซามลง เขาหัวเราะเสียงทุ้มต่ำพลางลุกขึ้น เดินตามออกไปนอกกระโຈມทันที "ท่านอัครเสนาบดีข้าก่อน ข้าจะตามกลับไปเจี้ยนคังด้วยกันเลย"

เชี่ยชู่ยังคงทำหน้ามู่ย "แล้วแต่อยู่หลังอ่องเถอะ"

มู่เมี่ยวหรงมาถึงจวนอักษรเสนาบดีก่อน สีหน้านางบูดบึ้งไม่ยินดี พอมู่ไปเดินตามมาข้างหลังถามนางว่าคิดจะทำอะไรให้ท่านอักษรเสนาบดีกิน นางก็โกรธเสียจนเอาแต่กระที่บเท้า

"ไม่ทำอะไรทั้งนั้นแหละ!"

มู่ไปถูจุมุกไปมาพลางบ่นพึมพำเบาๆ "ไม่ทำก็ไม่ทำสิ พวกข้า จวนอักษรเสนาบดีจะไม่มีอะไรกินเชียวหรือ เฮอะ!"

เชี่ยซู่กับเว่ยอี่จื่อควมมักกลับไปเจี้ยนคัง ทั้งสองไม่มีโอกาสได้พูดคุยอะไรกันระหว่างทาง พอเข้าเมืองแล้วก็แยกกันไปสองทาง ทางหนึ่งเข้าวัง ไปพบรัชทายาท อีกทางกลับไปเกลี้ยกล่อมองค์ชายเก่าที่จวนต้าซือหม่า

ก่อนจะแยกจากกันนั้น เดิมทีเว่ยอี่จื่ออยากจะพูดคุยอะไรกับเชี่ยซู่ เป็นการส่วนตัวสักหน่อย ใครจะคาดคิดว่าจู่ๆ หวังจิ้งจื่อจะตามมา พอพบหน้าก็รีบบอกว่า "ท่านอักษรเสนาบดีมาได้เสียที ข้ารออยู่นานแล้ว" พูดจบเขาก็หันมาค้ำบเว่ยอี่จื่อ แต่ก็ทำไปอย่างเร่งรีบ จากนั้นก็หันไปพูดคุยกับเชี่ยซู่ ขอให้อีกฝ่ายนั่งรถม้าคันเดียวกับเขา

เชี่ยซู่ไม่คิดปฏิเสธ นางเดินอาดๆ ตามเขาไปขึ้นรถม้าทันที

เว่ยอี่จื่อมองดูสองคนนั้นพูดคุยกันอย่างสนิสนมก็มีสีหน้าไม่ค่อยพอใจ

ผู้เสวียนถอยห่างออกมาระยะหนึ่ง ในใจยังรู้สึกแปลกพิกล ก่อนหน้านี้ จวีน้องยังดูว่าเรริงอยู่แท้ๆ นี่นา

หวังจิ้งจื่อรีบมาหาเชี่ยซู่ก็เพราะความเคลือบไหวของฉางซาอ๋อง

เปลี่ยนแปลงไป อีกฝ่ายไม่ได้มุ่งตรงมาที่เจี้ยนคังตามแผนที่วางไว้ แต่กลับยกกำลังลงใต้เข้าโจมตีเมืองหนานคังแทน บัดนี้ยกทัพประชิดกำแพงเมืองจิ้นอันแล้ว หากบุกยึดได้เมื่อใดเขาก็จะสามารถถวักกลับมา ยังเจียงโจว แล้วมาถึงเจี้ยนคังอีกครั้งผ่านทางไควจี

หวังจิ้งจื่อกล่าวว่ "ที่ผ่านมาฉางซาอ่องลงมือทำทุกสิ่งด้วยความเงี้ยบเงี้ยบ ยากจะคาดเดาคิด จู่ๆ เปลี่ยนแผนไปเช่นนี้จะต้องเป็นเพราะทราบข่าวว่าอู่หลิงอ่องตั้งทัพอยู่ที่เจียงโจวแล้วแน่"

เซี่ยซุเคาะพัดจีบกับฝ่ามือ "กำลังทหารของสวีโจวคุ้มกันอยู่นอกเมืองหลวง ฉางซาอ่องจะต้องรักษากำลังไว้เพื่อรับมือพวกเขาแน่ จึงได้วางแผนเดินทางอ้อมเช่นนี้ ข้าปรึกษากับอู่หลิงอ่องแล้ว ต้องไปเกลี้ยกล่อมรัชทายาทกับองค์ชายเก้าให้ร่วมมือกันดีข้าศึกให้ถอยร่น"

สีหน้าหวังจิ้งจื่อยังเต็มไปด้วยความกังวล "รัชทายาทนั้นอ่อนโยน แต่ก็เป็นคนขี้อวด เห็นจะเกลี้ยกล่อมไม่ได้ง่าย ๆ"

"ก็ต้องลองกันแล้วละ"

ภายในตำหนักบูรพา ชื่อหมาหลินนอนตะแคงอยู่บนตั่ง ท่าทางดูหดหู่ สีหน้าเป็นกังวล

เซี่ยซุกับหวังจิ้งจื่อทยอยกันเดินตามนางกำนัลเข้าไป เมื่อเห็นคนที่อยู่ข้างในเป็นเช่นนี้ก็รู้สึกว่ไม่ดีแน่

หวังลั่วชิวนั่งอยู่ข้างตั่งสวมชุดชาววังอย่างสง่างาม มวยผมที่เกล้าสูงชันให้ใบหน้าอันงดงามอยู่แต่เดิมยิ่งเลิศล้ำขึ้นไปอีก

เซี่ยซุเข้าไปคำนับ หวังลั่วชิวลุกขึ้นคำนับตอบ แล้วลอบมองกลับมา

แวบหนึ่ง

ชื่อหมาหลินลุกขึ้นจากตั่งมานั่ง พอเห็นเซี่ยชู่ก็ถอนหายใจ "วันนี้ อัครเสนาบดีมาถึงที่นี่ เป็นเพราะน้องแก้วมีความเคลื่อนไหวอะไรอีก ไข่หรือไม่ว"

เซี่ยชู่ส่ายหน้า "องค์ชายเก๋ายังไม่ถึงกับจะบุกโจมตีตำหนักบูรพา ง่ายๆ หรือพะยะคะ รัชทายาทวางพระทัยได้" นางหันไปขยิบตาให้หวังจิ้งจื่อให้เขาเล่าแผนการต่อ อย่างไรก็ตามก็เป็นการครบครันแล้ว น่าจะพูดจាក់น่ายกว่า

หวังจิ้งจื่อเล่าผลการหารือระหว่างเซี่ยชู่กับเว่ยจื่อจื่อให้ชื่อหมาหลินฟัง ทว่ากลับเห็นเขามีท่าทีลังเล "น้องแก้วจะยอมหรือ"

เซี่ยชู่จ้องเอ่ยในน้ำว "รัชทายาทเป็นพี่ใหญ่ หากรัชทายาทเป็นผู้ออกปากเอง องค์ชายเก๋ต้องทรงยอมแน่พะยะคะ"

หวังจิ้งจื่อพยักหน้า "ที่ท่านอัครเสนาบดีพูดมาก็มีเหตุผล องค์ชายเก๋เองก็ทรงเป็นห่วงฝ่าบาทกับก๊วยเฟยจึงถูกคนยุแหยง มิเช่นนั้น คงไม่เลอะเลือนถึงขั้นนี้"

"เช่นนั้น...ทางด้านฉางซาอ๋องเล่า"

เซี่ยชู่แหม่ปากพลางโบกพัดจีบไปมา

หวังลั่วซิวมองดูเซี่ยชู่กับพี่ชาย จูๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ให้ข้าพูดคุยกับ รัชทายาทสักหน่อยเถิด"

เซี่ยชู่กับหวังจิ้งจื่อหันมามองหน้ากันแล้วถอยออกไปจากตำหนัก

ประตูตำหนักปิดลง หวังลั่วซิวจึงเดินไปอยู่ข้างกายรัชทายาทแล้ว กุมมือเขาไว้ "ในคืนนั้นที่พวกเราอภิเษกกัน ท่านสาบานไว้แล้วมิใช่หรือ"

จะปกป้องลัว้ชีวิตไปชั่วชีวิต บัดนี้ศัตรูนำกล้วมาอยู่ต่อหน้าแล้ว ท่านจะ
มัวแต่หวาดกลัวอยู่หรือ"

ชื่อหมาหลินตะลึงงัน เขามีสีหน้าละอายใจ "เจ้าพุดก็ถูก ข้าเป็น
รัชทายาทแห่งแคว้นนี้ บัดนี้เสด็จพ่อนอนชม แผ่นดินล่มเสี่ยงจะพินาศ
จะมัวหวาดกลัวเอาแต่กลัวอยู่เช่นนี้ได้อย่างไร"

หวังลัว้ชีวิตกระโดดร่างเข้าไปในอ้อมอกชื่อหมาหลิน "วางใจเถอะ
ไม่ว่าอย่างไรลัว้ชีวิตก็จะขออยู่ร่วมกับท่านเสมอ...ไม่ว่าก้าวหน้าหรือ
ถดถอย"

ชื่อหมาหลินโอบกอดหวังลัว้ชีวิตไว้แน่นแล้วพยักหน้า

ทางด้านชื่อหมาถึงเองก็ไม่ได้ง่ายดายนัก เว่ยอี่จื่อเกลี้ยกล่อม
อยู่นาน แต่เขาก็ยังนึกกลางแคลงใจ "ฉางซาอ่องกับรัชทายาทสนิทสนมกัน
ใครรับรองได้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ร่วมมือกัน"

"กระหม่อมขอรับรองเอง"

เว่ยอี่จื่อกับชื่อหมาถึงเงยหน้าหันไปมองทางประตูพร้อมกันทันที
เสียงก่าล้งเข้ามาโดยมีฝูเสวียนพามา

"ขุนนางเจ้าเล่ห์เช่นเจ้ามาที่นี้ด้วยเหตุใดกัน!" ชื่อหมาถึงตบโต๊ะ
พลางผุดลุกขึ้นยืน

ใบหน้าเชี่ยซูประดับด้วยรอยยิ้ม "ก็มาพุดให้องค์ชายเก้า
วางพระทัยนะพะยะคะ แม้แต่รัชทายาทก็ทรงตอบรับแล้วว่าช่วยกัน
ด้านฉางซาอ่อง มีเพียงพระองค์ที่ยังทรงสงสัยในตัวรัชทายาทอยู่"

"อะไรนะ รัชทายาทตอบรับแล้วหรือ!"

"พะยะค่ะ อีกไม่ช้ารัชทายาทก็จะเสด็จมาถึงแล้ว กระหม่อม ล่วงหน้ามาดูก่อนว่าองค์ชายจะตรัสว่าอย่างไร แต่ดูท่าทางแล้ว องค์ชายก็ไม่เหมือนคนที่มีสายตายาวไกลอย่างที่เขารวังกันมาเลย"

ชื่อหม่าถึงถูกเชิญช่วยๆ เขาก็นั่งกลับลงไปด้วยความฉุนเฉียว

ไม่นานนัก ชื่อหม่าหลินกับหวังจิ้งจี้ก็มาถึงพร้อมกัน โดย ชื่อหม่าหลินสนใจสวมชุดขุนนางมาเป็นพิเศษ ท่าทางเขาดูสุขุมยิ่ง หลังจากสาวเท้าเร็วๆ เข้ามาในห้องโถงแล้วก็เห็นชื่อหม่าถึง จึงพูด อย่างละอายใจว่า "น้องแก้ว หากเข้าได้ออกหน้ามาพูดกับเจ้าให้รู้เรื่อง แต่เนิ่นๆ ก็คงไม่เกิดเรื่องลูกกลมมาถึงขั้นนี้ นี่ถือเป็นความผิดของข้าเอง บัดนี้เกิดความวุ่นวายภายในและยังมีภัยคุกคามจากภายนอกด้วย พวกเราพี่น้องหยุดขัดแย้งกันเองได้แล้วกระมัง"

ชื่อหม่าถึงทำเสียงเยาะหยัน "เรื่องอื่นใดล้วนระงับไว้ก่อนได้ชั่วคราว กลัวก็แต่สัมพันธ์แนบแน่นระหว่างเสด็จพี่กับเสด็จอา ถึงตอนนั้นจริงๆ ท่านคงลงมือจัดการไม่ลงกระมัง"

"ต่อให้เข้ากับเสด็จอาจะสนิทสนมกันเพียงใด แต่ข้าก็แยกแยะได้ว่า คุณธรรมคืออะไร"

สีหน้าชื่อหม่าถึงค่อยดีขึ้นบ้าง

เชิญจิ้งจี้โอกาสเอ่ยแทรกขึ้น "พี่น้องแม้มีทะเลาะเบาะแว้งแต่ ก็ร่วมมือต้านภัยจากคนนอกได้ องค์ชายทั้งสองทรงร่วมแรงร่วมใจกัน เช่นนี้ ฝ่าบาทคงพอพระทัยมากแน่พะยะค่ะ"

ชื่อหม่าถึงหวนนึกถึงฮ่องเต้ สุดท้ายยักยอกสละเพื่อนใจ เขาหันไปมอง เว่ยอ้อจี้ ฝ่ายหลังก็พยักหน้าให้เขา

"เช่นนั้นก็ดี ข้ากับรัชทายาทจะเข้าวังด้วยกัน...ไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"
 ซื่อหม่าหลินยินดียิ่ง เขาถึงกับเดินนำหน้าไป
 หวังจิ่งจื่อติดตามสององค์ชายเข้าวัง เดิมทีเขี่ยชู่ก็คิดว่าจะไปด้วย
 แต่เว่ยอี่จื่อห้ามเอาไว้

สีหน้าเขาเหมือนไม่มีอะไรแต่กลับถือโอกาสสอดมือเข้ามาใน
 ชายแขนเสื้อกว้างพลางกุมมือนางไว้ "กว่าข้าจะได้กลับมาไม่ง่ายเลย
 ยากจะหาโอกาสได้อยู่กันตามลำพัง ทว่าเจ้ากลับทำหึงหวง แล้วจู่ๆ
 ก็ถูกหวังจิ่งจื่อลากตัวไปเสียอย่างนั้น"

"เข้าไปทำหึงหวงเมื่อใดกัน" เขี่ยชู่ตีสีหน้าขม
 เว่ยอี่จื่อชำเลืองมองนอกห้องที่หนึ่งแล้วรวบตัวนางมากอดไว้ที่
 หลังประตู

พอเขี่ยชู่ตื่นหนีไม่ได้ นางก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "เหตุใดข้าจึงรู้สี่กว่า
 คนที่หึงหวงคือเจ้าต่างหากเล่า"

เว่ยอี่จื่ออมยิ้มแล้วพยักหน้า "ใช่สิ ข้าไม่ปฏิเสธเหมือนเจ้าหรอก"
 เขี่ยชู่กลอกตาใส่เขา

พอฮ่องเต้สิ้นสติคืนมาแล้วเห็นรัชทายาทกับองค์ชายแก้วมากุ๊กเข่า
 อยู่ข้างแท่นบรรทม แสดงความมุงมวดว่าจะร่วมกันต่อต้านฉางซาฮ่อง
 พระองค์ก็สะเทือนใจจนขอบตาร้อนผ่าว

"นี่ไม่ถึงว่าเราจะถูกน้องชายแท้ๆ ก่อการกบฏ บัดนี้ได้เห็นพวกเจ้า
 สองคนพี่น้องร่วมแรงร่วมใจกันเช่นนี้ เราก็พอใจมาก"

เมื่อเป็นเช่นนี้ฮ่องเต้ก็ยิ่งรักใคร่ซื่อหม่าถึงและไร้อคติกับซื่อหม่าหลิน

รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา

วันถัดมาเชี่ยซู่จึงสั่งให้หวังจิ้งจื่อร่างราชโองการประกาศให้ฉางซาต้องยอมจำนนเสียในนามของรัชทายาท ทั้งยังสั่งให้อู่หลิงต้องระดมกำลังสกัดหลังเอาไว้ หากฉางซาต้องไม่โอนอ่อนตามราชโองการก็ให้เคลื่อนกำลังได้ทันที

ทัพของฉางซาต้องหยุดอยู่ที่เมืองจิ้นอัน ยามนี้ยังคงไร้คำตอบกลับมาชั่วคราว แต่จู่ๆ ก็มีข่าวร้ายมาจากการศึกที่หนึ่งใจ

หวนถึงกำลังนั่งรำสຸรากับพวกลูกหลานชนชั้นสูงหลายคน เขาหันไปเห็นสาวงามเดินผ่านมาที่นอกหน้าต่าง สຸราก็ถือไว้ในมือเขาก็ถึงกับกระชอกออกมามากกว่าครึ่ง

รอยยิ้มชวนหลงใหล ดวงตางดงามจับใจ เป็นหญิงสาวที่สะสวยที่สุดเท่าที่เขาเคยพบพานมาในชีวิตนี้

เหล่าสหายต่างพากันกระหึ่มกันไปมาพลางหัวเราะเสียงดัง กระจันเขาก็ยังไม่อาจละสายตาดูนางได้ ทันใดนั้นก็เห็นว่ามู่ไปกำลังเดินตามสาวงามผู้นั้นมา ในใจเขายินดียิ่ง รีบปราดเข้าไปหาทันที

มู่ไปนำคนหลายคนคอยตามคุ้มกันมู่เมื่อยทรง จู่ๆ ถูกคนมาตั้งแขนไว้ เช่นนี้เขาจึงหันขวับไปมอง เมื่อเห็นเป็นคุณชายหวน เขาก็รีบค้อมคำนับ หวนถึงเอาเงินยัดใส่มือมู่ไปพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย "มู่ไป สาวงามผู้นี้เป็นใครกัน"

"อ้อ เป็นลูกสาวคนสุดท้ายของมู่ซงผู้ว่ากรมณฑลหนึ่งใจ ตอนนี

มาเป็นแขกของจวนอัครเสนาบดีขอรับ"

หวนถึงมีสีหน้านิ่งซึ่ง "อ้อ..."

ดูแล้วพี่ชายผู้ซึ่งเหมาหมดไม่ว่าบุรุษหรือสตรีจะมีคนในดวงใจคนใหม่
แฮ้อ ข้าคงหมดสิทธิ์เสียแล้ว

หวนถึงกำลังจะเดินกลับไปด้วยท่าทางที่เซื่องซึม จู่ๆ ก็มีม้าเร็ว
ห้อตะปึงมาแล้วหยุดก็กลงตรงหน้ามู่เมี่ยวหรง พอลงจากหลังม้าแล้วก็
กล่าวรายงาน "ท่านอัครเสนาบดีขอเชิญคุณหนูมู่กลับไปที่จวน มีข่าวด่วน
ส่งมาจากทางหนึ่งใจ ข่าวนี้อ้างอิงกับบิดาของคุณหนูขอรับ"

มู่เมี่ยวหรงทำเสียงเหยียด "มีอะไรก็ว่ามาเถิด ข้ายังไม่อยากพบ
หน้าเขา"

สองข้างทางมีสายตาลอบมองมู่เมี่ยวหรงอยู่ไม่น้อย อ่านสายตา
ของคนที่ผ่านมาได้ว่า นางผู้นี้เป็นใครกัน กล่าวมาทำท่าหยามเกียรติ
อัครเสนาบดีของพวกเขา!

คนที่มาหน้าเจื่อนไป เขาลังเลอยู่นานแล้วจึงเอ่ยว่า "ผู้ว่าการ
มณฑลหนึ่งใจถูกสังหารในสนามรบ ลี้หนีทัพแล้วขอรับ"

มู่เมี่ยวหรงตะลึงงัน ใบหน้านางเผือดสีไปทันใด ของในมือถึงกับ
ร่วงหล่นลงพื้น จู่ๆ ร่างก็โชนเอนไปมาแล้วเป็นลมล้มพับ

หวนถึงถลันเข้าไปประคองมู่เมี่ยวหรงไว้ได้ทัน แต่พอถูกคนรอบข้าง
มองมาก็รู้สึกเกือเขินอยู่บ้าง เขาจึงอุ้มนางขึ้นมาแล้วพูดกับมู่ไป "ข้าจะไป
ส่งนางกลับจวนอัครเสนาบดีเอง"

กลับถึงจวนอัครเสนาบดี มู่เมี่ยวหรงก็ไร้ซึ่งความว่าเจิงเฉกเช่นที่

เคยเป็น พอตื่นแล้วก็ได้แต่เช็ดน้ำตาบ่อยๆ ไม่ยอมกินข้าวกินปลา ตั้งแต่ยังเล็กนางได้รับการพะเน้าพะนอเอาใจจากบิดามาโดยตลอด ไหนเลยจะรับเรื่องที่น่าตกใจเช่นนี้ได้

เชี่ยซุปลอบอยู่นาน ทว่ามู่เมี่ยวทรงกลับไม่สนใจใยดีแม้แต่น้อย มีแต่ฝ่ายผอมซีดเซียวลงทุกวัน

ถึงตอนนี้เว่ยอี้จี้ก็เคลื่อนกำลังมาประชิดกำแพงเมืองหลวงแล้ว เชี่ยซุกำลังลังเลอยู่ว่าจะให้เขารับตัวมู่เมี่ยวทรงไปอยู่ที่จวนต้าซือห่ามา ดีหรือไม่ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นคนพานางมา จะว่าไปแล้วนางก็มาเป็นแขกที่จวนอัครเสนาบดีแค่ชั่วคราวเท่านั้น

ไม่ต้องให้เชี่ยซุออกปาก เว่ยอี้จี้ก็มาด้วยตนเอง แม้ว่ามู่ซงมิได้เป็นญาติสายตรงของเขา แต่ก็เคยได้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา เขาย่อมต้องมาแสดงความอาลัย

เว่ยอี้จี้มาอย่างเร่งรีบจนมิทันได้ถอดเกราะ มือยังถือกระบี่อยู่ ด้วยซ้ำ เขารีบเดินทางมาไม่หยุด

มู่ไปพาเขาไปยังเรือนที่พักของมู่เมี่ยวทรง เชี่ยซุเองก็อยู่ที่นั่นด้วย เมื่อเห็นเขามาแล้ว นางเพิ่งลุกขึ้นเพื่อจะพูดอะไรบางอย่าง มู่เมี่ยวทรงที่กำลังหลังน้ำตาเสียวๆ ก็ราวกับได้พบญาติ ร้องไห้โฮออกมาแล้วตรงเข้าสู่ อ้อมกอดเว่ยอี้จี้ทันที

เชี่ยซุเฝ้าปากแล้วนั่งกลับลงไป จากนั้นจึงโบกมือให้มู่ไปออกไป

เว่ยอี้จี้ค่อยๆ ผลักมู่เมี่ยวทรงออก "ข้าเสียใจกับความสูญเสียของเจ้าด้วย บิดาเจ้าสละชีพเพื่อบ้านเมือง นับเป็นวีรบุรุษ เจ้าเป็นบุตรของวีรบุรุษ ควรต้องเข้มแข็ง"

มู่เมี่ยวหวังจึงไม่ร้องไห้แล้ว ได้แต่สะอื้นให้ปล่อยยให้เขาประกอบ
ไปนั่งลง

เชี่ยซู่ไม่ทราบจะพูดอะไรดี นางอุตสำหรับพูดมาหลายวันก็ยังไม่ได้ผล
เท่าเว่ยอี้จื่อเอ่ยประโยคนี้เพียงประโยคเดียว

เว่ยอี้จื่อปลอบมู่เมี่ยวหวังจนสงบลงได้แล้วก็ขอตัวลากลับ
"ในค้ายทหารเข้ายังมีเรื่องสำคัญต้องกลับไปจัดการ หาเวลาว่าง
ได้เมื่อไรจะกลับมาเยี่ยมเจ้า"

เขาหันไปพยักหน้าให้เชี่ยซู่แล้วหันหลังเดินออกไป

เชี่ยซู่เห็นมู่เมี่ยวหวังไม่เป็นอะไรแล้วนางก็ลุกขึ้นกล่าวลา

นางเดินไปตามทาง ตอนที่กำลังจะเลี้ยวตรงหัวมุมโถงทางเดิน
ก็เห็นเว่ยอี้จื่อยืนอยู่ตรงนั้น

"เจ้าออกไปแล้วมิใช่หรือ"

"พบหน้าเจ้าก่อนค่อยไป"

"เมื่อครู่เจ้าก็พบหน้าข้าแล้วนี่"

เว่ยอี้จื่อเดินเข้าไปหาเชี่ยซู่อีกสองสามก้าว ก่อนจะยิ้มแล้วเดินไป
พร้อมกับนาง

เชี่ยซู่บอกว่า "อุหลังต้องรีบกลับค้ายเถอะ"

เว่ยอี้จื่อดึงแขนนางไว้ ก่อนฉวยจับที่ข่างักม "ก็ได้ เข้าไปแล้ว
เจ้าอยู่ตรงนี้แหละ ไม่ต้องไปส่ง"

วันถัดมาไทเฮาก็ส่งคนมาที่จวนอัครเสนาบดี แล้วรับตัวมู่เมี่ยวหวัง
เข้าไปในวัง

มู่ซ่งเป็นขุนนางที่ส่องเต้ไว้วางใจ แม้จะไปประจำการอยู่ที่หนึ่งใจ
แสนห่างไกล แต่ก็ยังมีสายใยผูกพันแนบแน่นระหว่างส่องเต้กับขุนนาง
สุขภาพส่องเต้เพิ่งจะดีขึ้นเพราะความอึดเฒ่าใจ พอได้รับข่าวร้ายนี้
พระองค์ก็กลับไปโคกเศร้าอีก เพื่อจะปลอบใจพระองค์ พอไทเฮาทราบว่า
มู่เมี่ยวหรงอยู่ที่เมืองเจี้ยนคังด้วย จึงหวังว่าจะทำให้พระองค์คลายเศร้า

ไทเฮาได้พบเห็นผู้คนมามากก็จริง แต่พอมองเห็นมู่เมี่ยวหรงแล้ว
ก็ยังทำให้ดวงตาพระนางเป็นประกายได้ ไทเฮายุดแขนมู่เมี่ยวหรงไว้
ก่อนเอ่ยอีกหลายคำโดยไม่ลืมหามาถึงอายุอนาน

มู่เมี่ยวหรงได้พบไทเฮาเป็นครั้งแรกก็แสดงความน่าเอ็นดูออกมา
แล้ว "ทูลไทเฮา ปีนีเมี่ยวหรงเพิ่งอายุครบสิบเจ็ดปีเพคะ"

"เช่นนั้นก็ควรหมั้นหมายได้แล้ว" ขุนนางผู้มีคุณูปการสละชีพ
ในการรบมา วิธีปลอบขวัญอย่างหนึ่งของเชื้อพระวงศ์ก็คือช่วยจัดแจง
เรื่องความเป็นไปในอนาคตให้แก่ลูกหลานของพวกเขา ไทเฮาเองก็ไม่ใช่
ข้อยกเว้น จึงเอ่ยกับนางอย่างอ่อนโยนว่า "เมี่ยวหรงแต่งงานกับใครไปหรือยัง
เจ้ามีคนในใจแล้วหรือไม่"

มู่เมี่ยวหรงจึงนึกขึ้นได้ นางกระซิบบอกต่อไทเฮา "มีเพคะ เมี่ยวหรง
ปักใจที่อุ่หลิงอ่องนานแล้วเพคะ"

27

เซี่ยชู่ไม่ทราบเรื่องที่มีผู้เมื่อยหรงเข้าวัง เนื่องจากนางมีเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าต้องรับมือ

สถานการณ์การสู้รบที่หนึ่งใจไม่ได้เลวร้ายลงเพราะการตายของมู่ซ่ง กลับกัน สวินจิวที่อยู่แนวหน้ากับจางจ้าวรองแม่ทัพใช้การตายของเขา มาปลุกใจเหล่าทหาร ทำให้พวกทหารกรุ่นด้วยความแค้นจนต้องการจะเอาชนะ สามารถตีกองทัพของมู่หรงเฉาจนถอยร่นออกไปจากเมืองหนึ่งใจได้ ทั้งสองฝ่ายจึงประจันหน้ากันอยู่

เซี่ยชู่ถือโอกาสนี้สั่งให้ที่ปรึกษาที่อยู่ใต้บังคับบัญชาเขียนประกาศ ประณามการทำลายข้อตกลงของแคว้นถู่อวี่หุน ซึ่งแสดงถึงการไม่คำนึงถึงคุณธรรม เรียกร้องให้บุรุษชาวต้าจิ้นอาสามาเป็นทหาร เพียงชั่วพริบตา ก็ปลุกขวัญทุกคนจนฮึกเหิม จากนั้นจึงถือโอกาสนี้ระดมพลเพื่อรับมือกับทางฉางซาอ๋อง

ในที่สุดนางซาอ่องก็ส่งคนมา เป็นบัณฑิตวัยกลางคน ดูแล้วฉลาดหลักแหลม หวังจึ่งจื่อจะพาเขาไปตำหนักบูรพาเพื่อพบกับรัชทายาท เขากลับบอกว่าอยากจะพบกับอัครเสนาบดี

หวังจึ่งจื่อจึงต้องพาเขาไปพบเซี่ยชู

เซี่ยชุนั่งอยู่ในห้องหนังสือ นางมองดูเขาจ้องมาที่ตนเอง ทั้งไม่ได้คุกเข่าและไม่คำนับ จึงเรียกองครักษ์ผู้หนึ่งเข้ามาสั่งการ "คนผู้นี้ไม่รู้มารยาท ตัดขาเขาซะ!"

บัณฑิตผู้นั้นตื่นตระหนก รีบค้อมคำนับทันที "ท่านอัครเสนาบดีโปรดอภัยด้วย ช้าน้อยล่วงเกินท่านแล้ว"

เซี่ยชูเห็นเขาได้รับความกล้าหาญ ดูแล้วสยดสยองที่นางซาอ่องใช้มองคนคงไม่เท่าไรนัก

นางเอ่ยถามเสียงเครียด "นางซาอ่องว่าอย่างไร"

บัณฑิตผู้นั้นค้อมศีรษะกล่าวว่า "นางซาอ่องบอกว่าไม่ขอเจรจากับรัชทายาทและไม่เจรจากับองค์ชายแก้ว แต่จะขอเจรจากับท่านอัครเสนาบดีและอยู่หลังอ่อง"

เซี่ยชูกับหวังจึ่งจื่อส่งสายตาให้กันเป็นเชิงรับรู้ว่า

นางซาอ่องเป็นคนฉลาดจริง ๆ รัชทายาทกับองค์ชายแก้วเพิ่งจะถูกเกลี้ยกล่อมให้ร่วมมือกันได้ เขากลับเลือกที่จะเจรจากับผู้สนับสนุนของทั้งสองฝ่าย เป็นเช่นนี้ก็จะทำให้ทั้งสององค์ชายเกิดความแตกแยกกันขึ้นมาอีกระหว่างการเจรจา

บัณฑิตยังพูดอีกว่า "นอกจากนี้ขอให้ทั้งสองท่านเดินทางเข้ามาในเมืองโดยแต่งกายด้วยชุดสามัญและมีผู้ติดตามเพียงน้อยคน ห้าม

นำอาหารเข้ามาด้วย"

เซี่ยซู่หัวเราะอย่างหยามหยัน "ฉางซาอ่องมีกำลังทหารเท่าใดกัน แล้วนอกเมืองเจี้ยนคังมีกำลังทหารเท่าใด เจ้าคิดว่าเขามีดีพอจะต่อรองได้หรือ ที่ราชสำนักส่งหนังสือยอมจำนนก็เพียงเพราะเห็นแก่หน้าเขาที่เป็นเชื้อพระวงศ์ และไม่อยากจะให้ศัตรูภายนอกฉวยโอกาสนี้มาหาผลประโยชน์ได้ ความผิดของเขาฐานร่วมมือกับศัตรูทรยศแผ่นดินยังไม่ได้สะสางเลยด้วยซ้ำ!"

บัณฑิตถูกเซี่ยซู่ข่มขู่ก็ตกใจ พยายามรวบรวมความกล้าแล้วเอ่ยว่า "ข้าน้อยเพียงมาทำตามหน้าที่ ได้ส่งสารถึงท่านเรียบร้อยแล้ว"

"เช่นนั้นก็ดี เจ้ากลับไปเถอะ นำคำพูดของข้าทุกคำไปแจ้งแก่ฉางซาอ่องอย่าให้ตกหล่น บอกเขาว่าเขาเป็นโจรบกฏทรยศแผ่นดิน มีคุณสมบัติใดจะมาสังหารข้าได้"

บัณฑิตผู้นั้นเกรงจะถูกสังหารจึงรีบคำนับแล้วหลบออกไป

สีหน้าและท่าทางของหวังจิ้งจือดูเป็นกังวล "ท่านอัศวรเสนาบดี ไม่กลัวว่านี่จะเป็นการยั่วยุฉางซาอ่องหรือ"

เซี่ยซู่สายหน้า "ที่เรียกว่าประกาศยอมจำนนก็แค่แผนถ่วงเวลาเท่านั้น บัดนี้กองทัพของหยางเจี้ยวล้อมอยู่ด้านหลังเมืองฉางซาแล้ว ฉางซาอ่องออกมาจากรังใจเมื่อใดก็จะได้จัดการเขาเสียให้สิ้น บัดนี้จึงต้องยั่วยุให้เขาลงมือ จึงจะตีกระหนาบพร้อมกันทั้งหน้าและหลังได้"

หวังจิ้งจือเข้าใจแล้ว ทว่าทันใดนั้นก็นิ้วหน้า "ฉางซาอ่องทุ่มเงินสุดตัวเพื่อทูปหม้อจมเรือ* เช่นนี้ ดูเหมือนว่ามุ้งมันจะเอาชนะให้ได้ทีเดียว"

* ทูปหม้อจมเรือ อุปมาว่าไปตายเอาดาบหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุด มีที่มาจากตอนที่เซียงอวีร์รบกับกองทัพแคว้นฉินริมแม่น้ำจางเหอ เซียงอวีร์สั่งให้ทหารทูปหม้อข้าวและจมเรือของฝ่ายตนทุกลำเป็นกุศโลบายให้ทหารสู้ตายถวายชีวิตเพราะไม่มีทางใดที่จะรอดอีกแล้ว สุดท้ายทหารเซียงอวีร์จำนวนสองหมื่นนายก็สามารถเอาชนะทหารแคว้นฉินสองแสนนายได้

เขียนซุ่ยมื่อเ่ยว่า "อาจเป็นความมุ้งมั้นยอมตายก็เป็นได้"

นางซาอ่องถูกย้วยยุจนโกรธจริง ๆ วันนี้จึงฉีกหนังสือขอยอมจำนวน แล้วยกทัพพลอบจุมเมืองไควจีในยามวิกาล

ผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลเมืองไร้ความสามารถ ปล่อยให้นางซาอ่องบุกเข้ามาได้ราวกับไม่มีคนคอยเฝ้า แต่พอเขายึดไควจีได้แล้ว เรื่องแรกที่ทำกลับเป็นการรื้อสุสานบรรพชนของเหล่าตระกูลใหญ่

สุสานสกุลหวังยอมเป็นแห่งแรกที่ถูกบุก

เมื่อข่าวนี้แพร่ไปถึงเจียนคังแล้ว บรรดาตระกูลใหญ่ก็พากันตื่นตะลึง เขียนซุ่ยกำลังสงสัยว่านางซาอ่องมีแรงจูงใจใดจึงได้ทำเช่นนี้ ผู้อาวุโสของสกุลหลิวก็ให้คนส่งจดหมายมา

ผู้อาวุโสสกุลหลิวผู้นี้ก็คือผู้อาวุโสสูงสุดของตระกูล ในอดีตเคยได้รับความโปรดปรานอย่างมากจากอดีตฮ่องเต้ เขียนซุ่ยไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับนางซาอ่องจึงได้เขียนจดหมายไปสอบถามเขา วันนี้เขาจึงได้มีจดหมายตอบกลับมา

ในจดหมายเขียนถึงนางซาอ่องด้วยถ้อยคำสรรเสริญเยินยอมากมาย เขียนซุ่ยเองก็เคยได้ยินมาว่านางซาอ่องผู้นี้เก่งกาจทั้งด้านการทหารและอักษร จึงคิดมาตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาคงไม่ยอมที่จะตกเป็นเบี้ยล่างของผู้ใด จนอาจถึงคราวก่อการกบฏ ทว่าข้อความต่อจากนั้นทำนผู้อาวุโสสกุลหลิวได้เล่าเรื่องราวในอดีตมาเรื่องหนึ่งด้วย

เมื่อก่อนตอนที่อดีตฮ่องเต้ยังครองราชย์อยู่นั้น ได้สอบถามพระโอรสทั้งหลายถึงนโยบายการปกครอง นางซาอ่องเสนอให้กำจัดเหล่าตระกูล

ชั้นสูงแล้วรวมพระราชอำนาจเอาไว้ ทำให้ดีต่อองเด์ตงตะลิ่งพริ้งเพริดยิ่ง
เรื่องนี้จึงถูกอดีตฮองเต้รับเอาไว้ก่อน มิเช่นนั้นจะต้องเกิดความวุ่นวาย
ครั้งใหญ่แน่

เซี่ยชู่ประหลาดใจนัก เดิมทีเพียงรู้ว่าที่ฉางซาอ่องซงจะเช่นแม่นาง
นางนั้น จุดประสงค์ก็เพื่อวางแผนปั้นปวนราชสำนักเพื่อชิงบัลลังก์ แต่
ดูเหมือนนางเพิ่งเข้าใจเหตุผลจริงๆ ที่เขาคิดครองบัลลังก์

ในเมื่อเขาต้องการจะจัดการกับตระกูลใหญ่ทั้งหมด นางก็ยอมต้อง
อาศัยความร่วมมือจากตระกูลใหญ่ทุกตระกูลเพื่อมาต่อต้านเขาไว้

เซี่ยชู่จึงสั่งให้ส่งจดหมายไปถึงตระกูลใหญ่แต่ละตระกูลเพื่อขอระดม
กำลังของทุกคน ทุกบ้านล้วนมีกองกำลังเป็นของตนเอง ไม่ว่าจะมากหรือน้อย
แต่เมื่อรวมกันแล้วย่อมต้องกลายเป็นทัพใหญ่กองหนึ่งได้

เขียนจดหมายเสร็จ นางก็รู้สึกอ่อนเพลียอย่างมากจึงใช้มือเท้า
ศิโรราบเพื่อจับหลับบนโต๊ะ ทันใดนั้นมู่ไปก็สาวเท้าเข้ามาในห้องหนังสือแจ้งว่า
"คุณชายขอรับ คุณหนูมู่กับคุณชายหวนทะเลาะกันอยู่ที่หน้าประตูจวน
ขอรับ"

เซี่ยชู่เบิกตากว้าง "อะไรนะ! ไปดูหน่อยซิ!"

หวนถึงเดินเตร็ดเตร่อยู่นอกจวนอัครเสนาบตีนานแล้ว ตั้งแต่
ได้พบกับมู่เมี่ยวหวัง ใจเขาก็เหมือนมีกรงเล็บหลายสิบอันมากรีดข่วน
เขาคิดแต่อยากจะทำให้นางทุกช่วงเวลา แม้จะสงสัยว่าญาติของตนเอง
กับนางอาจมีสัมพันธ์กัน ถึงอย่างนั้นเขาก็อดใจไม่ไหวจนต้องมาที่นี่

พอดีมู่เมี่ยวหวังเพิ่งกลับมาจากรวัง พอลงจากรถม้าแล้วก็เห็น

บุรุษแปลกหน้าเอาแต่จ้องมองนางไม่วางตาในใจรู้สึกไม่ค่อยสบอารมณ์
รอจนเขาเดินมาพูดกับนางก่อน นางจึงตีหน้าเครียดพูดกับเขาไป
สองสามประโยค

หวนถึงรู้สึกน้อยใจอย่างมาก เขาจึงพูดไปตามตรงอย่างคนไม่ยั้งคิด
"วันนั้นแม่นางเป็นลมหมดสติไป เป็นข้าเองที่อุ้มเจ้าขึ้นรถม้ามา เหตุใด
แม่นางช่างไร้น้ำใจเช่นนี้"

ดวงตากลมโตของมู่เมี่ยวหรงเบิกกว้าง "เจ้า! เห็นชัดๆ ว่าเป็น
พวกเสเพล!"

หวนถึงรีบบอก "ไม่ใช่แน่ ข้าเห็นแม่นางครั้งแรกก็รู้สึกต้องใจ
ไม่ได้มีความคิดสกปรกใดๆ เลย" พูดจบเขาก็รีบกล่าวเสริม "ข้ารู้ว่า
แม่นางยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ รอให้ผ่านไปสามเดือนแล้วค่อยพูดเรื่องนี้กัน
ดีหรือไม่ ข้าเพียงแค่อยากมาพบเจ้าสักหน่อยเท่านั้น"

ฮ่องเต้มีประกาศราชโองการ เพื่อไม่ให้งานปกครองเกิดความเสียหาย
ลูกหลานของขุนนางที่เสียชีวิตไปให้ไว้ทุกข์โดยนับเดือนเท่ากับปีไว้ทุกข์
สามเดือนจึงเท่ากับไว้ทุกข์สามปี

มู่เมี่ยวหรงหัวเราะหยาบหยัน "ข้าไม่ได้รู้สึกอะไรกับเจ้าเสียหน่อย
คุณชายรีบไปเสียเถอะ หากไม่จะกลายเป็นการทำผิดต่ออุหลิงฮ่อง"

หวนถึงได้ฟังก็ยินดี "อุหลิงฮ่องนะหรือ เขาเป็นสหายกับข้ามา
ตั้งแต่ยังเยาว์ จะมีอะไรที่ผิดต่อเขาได้อีกเล่า"

มู่เมี่ยวหรงตอบกลับอย่างขุนเคือง "ไทเฮาทรงรับปากแล้วว่าจะให้ข้า
หมั้นหมายกับเขา หากเจ้ายังไร้มารยาทอีก จะไม่ถือว่ากระทำผิดต่อเขา
ได้หรือ"

หวนถึงตะลึงงัน "หา? ข้าหนูผาดไปหรือไม่"

"ข้าก็ว่าจะถามอยู่พอดี" เชี่ยชู่ยืนอยู่ที่ปากประตู นางจ้องมอง
มู่เมี่ยวหรง "เจ้าเพิ่งพูดว่าจะไรนะ"

มู่เมี่ยวหรงทำเสียงหึหัยันๆ แล้วเดินผ่านหน้าเชี่ยชู่ไป

เชี่ยชู่ให้มู่ไปมาต้อนรับหวนถึง แล้วเดินตามมู่เมี่ยวหรงไปจนถึงที่พัก
ของนาง ก่อนจะถามขึ้นอีกครั้ง "ที่เจ้าพูดมาเมื่อครู่นี้เป็นความจริงหรือ"

"ย่อมต้องเป็นความจริงสิ" มู่เมี่ยวหรงหันกลับไปกวาดตามองเชี่ยชู่
อีกครั้ง "เจ้าหึง?"

เชี่ยชู่โน้มหน้าน้อยๆ "ข้าเพียงแค่อคิดไม่ถึงว่าบิดาของแม่นางมู่เพิ่ง
จะตายไป เจ้าก็คิดเรื่องแต่งงานเสียแล้ว"

มู่เมี่ยวหรงชอบตาแดงเรื่อ "เจ้าก็พูดง่ายนี่ บิดาข้าไปรบจนตัวตาย
พี่ชายก็อ่อนแอ นับจากนี้ไปสกุลมู่ล่มสลายแล้ว บัดนี้ไท่เฮาทรงให้โอกาสข้า
เหตุใดข้าจะไม่ใช้โอกาสนี้เลือกที่พึ่งพิงให้ตนเองเล่า อีกอย่างข้าก็จริงใจ
กับอู่หลิงอ๋อง บิดาข้าก็หวังมาตลอดจะให้ข้าแต่งงานกับเขา"

เชี่ยชู่มีสีหน้าเย็นชาเล็กน้อย "เจ้าอยากแต่งกับเขา แล้วเขาอยาก
แต่งกับเจ้าด้วยหรือไม่"

"ข้ารู้ว่าเขาไม่อยากแต่งกับข้า!"

เชี่ยชู่ได้ยินแล้วก็ตกตะลึง

มู่เมี่ยวหรงโบหน้าแดงก่ำ "แต่เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์มาต่อว่าข้านี้ ข้าชอบเขา
ต่อให้เขาไม่ชอบข้า ข้าก็ยังชอบเขา ข้าชอบเขาจึงพยายามยื้อแย่งมา
ไม่ลองดูจะรู้หรือว่าเขาจะตกลงหรือไม่ แล้วเจ้าเล่า เทียบกันแล้ว แม้แต่
จะพูดคุยเรื่องแต่งงานกับเขา เจ้ายังทำไม่ได้เลย คิดว่าจะยอมล้างมือ

ต้มน้ำแกงให้เขาด้วยตนเองได้หรือ คิดว่าจะมีบุตรให้เขาได้หรือ"

เชี่ยซู่หนึ่งงันไว้คำพูด

มู่เมี่ยวหวังนั่งลงอีกด้านพลงเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ

วันนี้ตอนที่ไทเฮารับปากว่าให้นางเลือกสามีได้เอง นางก็รู้สึก
ตื่นเต้นอย่างมาก แต่พอมาคิดๆ ดูแล้วก็พบว่ายังมีอยู่หลังห้องที่นางจะต้อง
ข้ามผ่านไปให้ได้ นางจึงรู้สึกปวดใจยิ่งนัก

บิดาที่รักใคร่ใยดีนางมากที่สุดได้จากไปแล้ว อยู่หลังห้องที่นางรัก
มากที่สุดก็ไม่เห็นนางอยู่ในสายตา สิบปีก่อนนางรำเรงไว้ทุกข์กั่วงวล
มาเสมอจนกลายเป็นคนเย่อหยิ่งไปแล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าอนาคต
ภายหน้าจะเป็นเช่นไรเลย

มู่เมี่ยวหวังรู้สึกที่ตนเองช่างต่ำต้อยยิ่งนัก ดังนั้นเมื่อได้พบหวนถึง
ที่ต่ำต้อยเช่นกันนางจึงอดไม่ได้ที่จะเดือดดาล

เชี่ยซู่ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงหันหลังแล้วเดินจากไป รีบไปพบหวนถึง
ที่ห้องหนังสือ

หวนถึงที่เป็นคนอารมณ์ดีมาแต่ไหนแต่ไร ยามนี้กลับไม่มีแเงใจ
มารื่นเรงอีก สีหน้าท่าทางเขาดูหมดอคล้ายตายอยากยิ่งนัก

"ข้ายังคิดว่านางจะคิดอะไรกับพี่ชายเสียอีก ไม่คิดเลยว่าคนที่นาง
ต้องใจจะเป็นจ้งซิง" เขาถอนหายใจ

เชี่ยซู่ตอบว่าเขา "กลับไปเถอะ ตอนนี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาคุยเรื่องนี้"

หวนถึงจากไปด้วยความผิดหวัง นางกลับไปห้องหนังสือ เขียนจดหมาย
ถึงเว่ยอ้อจื่อ ทุกเรื่องล้วนเกี่ยวกับการระดมพลเพื่อรับมือชาวฮอง

ก่อนจะส่งจดหมายให้มู่ไป เชี่ยซู่ยังนึกถึงเลอยู่หลายครั้ง แต่ทำที่สุด

สิ่งที่คิดว่าจะบอกก็ไม่ได้บอกออกไป

รู้อยู่แล้วว่าสักวันต้องมาถึงวันนี้...ไม่ช้าก็เร็วอยู่ดี

ทุกคนล้วนดีใจกับเรื่องนี้ ข้าจะไปทำอะไรได้

มู่เมี่ยวหวงพูดถูกแล้ว ข้าทำอะไรไม่ได้สักอย่าง อาศัยอำนาจใจ
ไปบงการเรื่องนี้กันแล้ว

เดือนสี่ กลิ่นหอมของมวลผลกาพรรณยามวลันต์แพบร้างราไป
จนหมด เมืองเจียนคังเต็มไปด้วยสีเขียวชอุ่มของพืชพรรณ บรรยากาศ
ในเมืองหลวงเคร่งเครียด สงครามกับฉางซาอ่องพร้อมปะทุได้ทุกเมื่อ

เซี่ยชุกินอาหารเช้าแล้ว ตอนที่กำลังจะขึ้นรถม้าออกจากจวน
นางก็พบว่าหน้าจวนมีรถม้าของจวนต้าซือหามาจอดอยู่

ผู้เสวียนที่อยู่ข้างรถยื่นมือไปประคองให้คนบนรถก้าวลงมา พอเห็น
อีกฝ่าย นางก็ประหลาดใจในทันที "เซียงฮูหยินกลับมาเมืองหลวงแล้ว?"

เซียงฮูหยินสวมชุดกระโปรงสีแดงเข้ม แขนเสื้อกว้างสะบัดพลั่ว
ท่วงท่าสง่างามยิ่งนัก นางหันมาค้ำับเซี่ยชู่ด้วยสีหน้าเย็นชา "ข้ามารับตัว
เมี่ยวหวงไปยังจวนต้าซือหามา รบกวณทำนักรเสนาบดีให้คอยดูแลนาง
หลายวันแล้ว"

เซี่ยชู่ฟังจากคำพูดของเซียงฮูหยินที่เหมือนมองว่ามู่เมี่ยวหวงเป็นคน
ของตนเองไปแล้ว นางยิ้มอยู่ครู่หนึ่งแต่ไม่ได้พูดอะไร

มู่ไปไปแจ้งข่าวแล้ว เซียงฮูหยินมองดูเซี่ยชู่อยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็พูดขึ้นมา
"ท่านอักรเสนาบดีพอจะพูดคุยกับข้าเป็นการส่วนตัวได้หรือไม่"

ตั้งแต่ได้ฟังเว่ยอี่จื่อเล่าอดีตของเซียงฮูหยินแล้ว เซี่ยชุก็นึกนับถือ

อีกฝ่ายขึ้นมาหลายส่วน ท่าทีก็พลอยสุภาพอ่อนน้อมไปด้วย นางจึงผายมือออกเชื้อเชิญ ทั้งสองเดินไปอีกทางหนึ่งเพื่อหลบเลียงสายตาคนทั่วไป

"บัดนี้ท่านอักษรเสนาบดีกลายเป็นเป้าหมายของนางซาอ่อง คงเป็นเวลาที่ท่านต้องการกำลังทหารมาหนุนช่วยกระมัง"

เชียวซู่ฟังแล้วเหมือนเซียงฮูหยินมีความน้อยอับแฝง นางจึงยิ้มเอ่ยว่า "อุ๋นหลังอ่องมาช่วยฮ่องเต้ หาไซ้มาช่วยไซ้ อีกอย่างเป้าหมายของนางซาอ่องก็ไม่ใช่ไซ้เสียทีเดียว"

"ไซ้ไม่สนใจเรื่องงานบ้านเมืองอะไรนี่หรอก ข้าสนใจเพียงแค่ออนาคตของสกุลเว่ยเรา" เซียงฮูหยินจ้องเชียวซู่เขม็ง "ท่านอักษรเสนาบดีเองก็เคยรับรู้รสชาติความยากแค้นของแม่ลูกที่โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งมาก่อนกระมัง ย่อมจะเข้าใจว่ากว่าจะกอบกู้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลกลับคืนมาได้ นั้นมันยากเย็นเพียงใด"

เชียวซู่หุบตาลง "เข้าใจ"

เซียงฮูหยินนิ่งงัน นึกถึงสิ่งที่เชียวซู่ได้ประสบมาแล้วก็เหม้มปากไม่พูดอะไร

มู่เมี่ยวหวงเดินออกมา นางหันไปค้ำน้ำอำลาเชียวซู่อย่างนอบน้อม แล้วค่อยหันไปค้ำน้ำเซียงฮูหยิน

เซียงฮูหยินจูงแขนมู่เมี่ยวหวงพุดจาปลอบโยน ทั้งสองพุดคุยกันอย่างสนิทสนม ท่าทางราวกับเป็นแม่ลูกกันอย่างไรอย่างนั้น

"ทั้งสองท่านเดินทางระวังด้วย ข้าขอไม่ไปส่ง" เชียวซู่หันร่างเดินไปที่รถม้า

มู่เมี่ยวหวังมองดูเงาร่างด้านหลังของเซี่ยชู่แล้วก็รู้สึกเห็นใจอย่างบอกไม่ถูก

มู่ไปรีบเดินตามเซี่ยชู่ไปแล้วกระซิบว่า "คุณชายขอรับ อู่หลังอ่อง ออกเดินทางไปยังไควจีแล้ว ก่อนจะไป ได้เข้าวังไปเข้าเฝ้าก่อน"

เซี่ยชู่หยุดยืนอยู่ครู่หนึ่ง "อืม"

เว่ยอี้จื่อเข้าวังก็เพราะไทเฮาเรียกตัวไปเข้าเฝ้า ย่อมจะเป็นเรื่องการแต่งงาน แต่ไทเฮายังพอรู้ว่าการใดควรไม่ควร จึงเพียงบอกให้เขากับมู่เมี่ยวหวังตกลงเรื่องงานมงคลให้เป็นมั่นเป็นเหมาะเสียก่อน รอให้การศึกษสงบเรียบร้อย มู่เมี่ยวหวังเลิกไว้ทุกข์แล้ว ค่อยพูดคุยเรื่องการแต่งงาน

แม้จะเป็นเช่นนี้ แต่เว่ยอี้จื่อยังคงปฏิเสธ

อันที่จริงไทเฮาเองก็ไม่มีแกลใจมาจัดการเรื่องนี้เช่นกัน บุตรชายของพระนางเองกำลังวุ่นวายเรื่องกบฏ หากมิใช่การทำเพื่อปลดอบขั้วฉู หลังจากขุนนางสร้างคุณูปการแก่บ้านเมืองแล้ว พระนางก็แทบไม่สนใจจะเป็นกังวลเรื่องการแต่งงานของผู้อื่นหรอก ดังนั้นจึงมิได้ชักใ้ให้มากความ เพียงเอ่ยว่ารอให้การศึกษเรียบร้อยก่อนค่อยว่ากัน ทำเช่นนี้ยังพอจะให้คำตอบแก่มู่เมี่ยวหวังได้บ้าง

เว่ยอี้จื่อทราบแต่แรกแล้วว่าการจะรับมือกับไทเฮานั้นง่ายตายยิ่ง แต่ที่รับมือได้ยากที่สุดเห็นจะเป็นเซียงฮูหยินมารดาของเขาต่างหาก เขาจึงไม่อาจรั้งรออยู่นาน พอออกจากวังแล้วก็นำกองทัพไปปราบปรามกบฏที่ไควจีทันที

นางซาอ่องชื่อหมาชื่ออยู่ในช่วงวัยที่ฮึกเหิม ทั้งยังเปี่ยมด้วยปณิธานอันแรงกล้า ทว่าน่าเสียดายเพราะเขาเอ่ยเรื่องโค่นล้มตระกูลใหญ่ออกมา ผู้ที่เห็นด้วยและคอยสนับสนุนเขาจึงมีอยู่น้อยมาก ข้างกายแทบไม่มีผู้ใดเก่งกาจพอจะใช้งานได้เลย มิเช่นนั้นคงไม่ถึงขั้นต้องไปรวมมือกับแคว้นถู่อวี่หุนเช่นนี้

เดิมทีแผนการของนางซาอ่องคือให้แคว้นถู่อวี่หุนใช้กำลังทหารจำนวนมากมาลวงกองทหารของเว่ยอี่จื่อส่วนใหญ่ให้ไปยังหนึ่งโจว ส่วนภายในอาณาจักรต้าจิ้นนั้นก็ใช้แผนการยุยงรัชทายาทกับองค์ชายเก้าให้ทั้งสองมาทำหน้ากันเอง ถึงตอนนั้นเขาจะชูธงกำจัดขุนนางชั่วข้างกายฮ่องเต้บุกเข้าเมืองหลวง หากกำลังทหารเข้มแข็งพอ การจะเผด็จศึกนั้นก็ทำได้ง่าย

ทว่าเว่ยอี่จื่อที่ในอดีตมักจะหาทางคุ้มกันหนึ่งโจวอย่างแน่นหนา ทุกครั้งนั้น คราวนี้กลับปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ไปจากที่เคย โดยเลือกมอบหมายการศึกษาที่หนึ่งโจวให้ผู้ได้บังคับบัญชาไปทำแทน ส่วนตนเองก็คอยคุ้มกันอยู่ที่เจี้ยนคัง ถึงขั้นร่วมมือกับเซี่ยชู่ไปช่วยกันเกลี้ยกล่อมรัชทายาทกับองค์ชายเก้าให้กลับมาปรองดองกันอีกด้วย

ทั้งสองคนนี้เป็นศัตรูคู่แค้นกันมิใช่หรือ!

มู่หรงเธอก็เป็นคนเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง เขาคิดแต่จะฉกฉวยประโยชน์เมื่อจบเรื่องแล้วเท่านั้น จึงไม่ยอมเคลื่อนทัพใหญ่ หลังจากสังหารผู้ว่ากรมณฑลหนึ่งโจวได้คนหนึ่งแล้วก็รีงรอ ชื่อหมาชื่อจำต้องแสวงรับปากว่าจะเจรจากับพวกนั้นเพื่อสืบข่าวในเจี้ยนคัง คิดไม่ถึงว่าเซี่ยชู่กลับมองแผนการของเขาออกอย่างทะลุปรุโปร่ง เปลี่ยนเป็นส่งสารเยาะเย้ย

ฉากถางมาแทนเพื่อช่วยยู่ให้เขาออกกรบ

มิหนำซ้ำกองทัพของหยางเจี๋ยยังตีชิงเมืองที่เขาบุกยึดกลับไปได้ ทั้งจิ้นอันและหนานคัง และยังบุกทะลวงตรงมาทางตะวันตกแล้ว บุกเข้ายึดฉางซาไว้ได้ บุตรและภรรยาเขาล้วนถูกจับไว้เป็นเชลยทั้งหมด พอชื่อหมาสี่รู้เรื่องราวพวกนี้ก็มีเชื้อชูเป็นผู้จัดการทั้งหมดก็ยิงโกรธแค้นจนยากระงับ

ตระกูลต่างๆ ในแถบไค๋วจีมีสกุลหวังเป็นผู้นำ นอกนั้นแทบจะเป็นของตระกูลทางฝ่ายใต้ทั้งหมด ตระกูลเหล่านี้ล้วนไม่เคารพเชื้อชู ทว่าชื่อหมาสี่ถูกเชื้อชูช่วยยู่จึงได้ซัดทั้งทำลายสุสานบรรพชนของพวกเขา ด้านหนึ่งเพื่อระบายแค้น อีกด้านก็คือต้องการยุยงให้พวกเขา กับเชื้อชูเกิดความขัดแย้งกัน ย่อมคิดไม่ถึงว่าเชื้อชูจะบัญชาทหารให้มาจู่โจมเขาได้ในฉับพลัน ไม่ให้เขาได้มีโอกาสทันตั้งตัว

แผนการที่ผิดพลาดร้ายแรงของเขาคือไม่ได้ศึกษาอักษรเสนาบดีหนุ่มผู้นี้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้

ชื่อหมาสี่นั่งอยู่ในจวนเจ้าเมืองไค๋วจี กำลังดูแผนที่ของทั้งเมืองอยู่ข้างๆ มีที่ปรึกษาคอยทอดถอนใจ "ท่านอ๋องไม่ควรไปซัดทำลายสุสานบรรพชนของตระกูลต่างๆ ที่ไค๋วจีเลย ท่านยังไม่ทันได้ครองบัลลังก์ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับตระกูลใหญ่ๆ พวกนี้แล้ว พวกเขาคงไม่ยอมง่ายๆ แน่"

โบหน้าขาวไร้หนวดเคราของชื่อหมาสี่มีแต่ความเย็นชา "ในเมื่อทำไปแล้ว โยต้องมานึกเสียใจภายหลัง!"

ที่ปรึกษาปิดปากเงียบอย่างหวาดกลัว

"มีรายงานพะยะค่ะ" ทหารด้านนอกวิ่งเหยาะๆ เข้ามา "ข้าศึกมา

ถึงแล้ว มีกำลังราวสองหมื่น ยามนี้กำลังเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูหลักแล้ว"

ชื่อหมาสี่หูตุลุกขึ้น เขาถือกระบี่เอาไว้ "หึ! มีแค่สองหมื่นจะกลัวไป ไยเล่า ข้าจะให้พวกเขามาได้แต่กลับไปไม่ได้!" ก่อนจะเอ่ยเรียกแม่ทัพ นายหนึ่งเข้ามา "ส่งจดหมายแจ้งข่าวไปยังแคว้นฉู่ฉู่หูหนุ่ เร่งให้มู่หรงเฉา รีบลงมือ"

แม่ทัพแจ้งว่า "ตอนนี้ไม่ต้องพูดเรื่องส่งจดหมายเลยพะยะค่ะ น้ำใกล้ไม่อาจดับไฟใกล้ แค่คนของเราจะออกนอกเมืองยังทำไม่ได้เลย"

ชื่อหมาสี่หูตุลุกออกมาจ่อคอแม่ทัพผู้หนึ่งทันที "ทำไมไม่ได้จริงๆ ก็ค่อยเอาศิระเจ้ามาพบ"

แม่ทัพไม่กล้าพูดอะไรมาก เพียงค้อมค่านับแล้วถอยออกไป

กำลังพลสองหมื่นซึ่งมาถึงแล้วนั้นเป็นแค่กองหน้า กำลังพลของ เว่ยอี่จื่อยังไม่ถึง

ชื่อหมาสี่หูตุลุกสังเกตเห็นอยู่บนเชิงเทิน เขาออกคำสั่งอีกหลายคำสั่ง ขณะที่กำลังจะกลับไปก็มีทหารอีกนายมารายงานว่าประตูเมืองด้านหลัง มีกำลังทหารมากดดันอยู่

ด้านหลังก็คือทางไปค่ายทหารที่สวีโจว จะมีกำลังทหารมาบ้าง ก็ไม่แปลก ชื่อหมาสี่หูตุลุกคิดว่าเขาไม่ได้มีประสบการณ์ด้านการรบ ในสมรภูมิจริงมาก่อน ย่อมไม่อาจบุ่มป๋ามออกไปรบกับแม่ทัพมาก ประสบการณ์อย่างเว่ยอี่จื่อได้ เขาจึงสั่งให้กองหน้ารวมพลรอคำสั่ง หากมีความเปลี่ยนแปลงก็ให้ถอยได้ทุกเมื่อ

เว่ยอี่จื่อเป็นที่รู้จักในนาม 'เทพผู้พิทักษ์แห่งต้าจิ้น' ชื่อเสียงขจรขยาย ไปไกล ชาวบ้านต่างก็ชื่นชม เขาหือม้าตะบึงไปยังไค่วี่จื่ออย่างเร่งรีบ ชาวบ้าน

ตามรายทางล้วนให้ความช่วยเหลือ ครองใจเหล่าราษฎร ขวัญกำลังใจ ในการรบก็พุ่งขึ้นสูง

ชื่อหมาสี่ยืนอยู่บนเชิงเทินมองดูทหารของเว่ยอี่จื้อเคลือบพลเข้ามา ใกล้เมือง เขาชักกระบี่ออกมาชี้แล้วร้องด่าทอ "ล้วนแต่เป็นนักรบที่สามารถ ทว่าน่าเสียดายที่สายตาช่างคับแคบนัก คนที่เคยผ่านความทุกข์เยี่ยง คนขัดสนมาแล้วกลับไปให้การช่วยเหลือพวกตระกูลผู้ดีเหล่านั้น สุดท้าย พวกตระกูลผู้ดีพวกนั้นก็หวนกลับมาทำร้ายแผ่นดินต้าจิ้นเอง!"

เว่ยอี่จื้อรีบควมม้ามาข้างหน้า ชูดเกราะสีด้ามะเหมือดุเหี้ยมเกรียม ไม่มีท่าที่ครั่นคร้ามแม้แต่น้อย "ขอเชิญนางซาอี่งออกจากเมืองมา แสดงการยอมจำนนเถิด มิฉะนั้นจะบุกเข้าโจมตีในทันที"

ชื่อหมาสี่แสดงบารมีอันน่าเกรงขามออกมา "จะรบก็รบเถิด ไฉน ต้องพูดจาให้มากความด้วย!"

เว่ยอี่จื้อถอยกลับเข้าไปในแถวแล้วโบกมือ ห่าธนูนับหมื่นก็พุ่ง ออกไป

เหล่าทหารพากันเข้ามาคุ้มกันชื่อหมาสี่ให้ถอยลงมาจากเชิงเทิน จากนั้นเขาก็ออกคำสั่งให้หุ้มหินลงไปเพื่อต้านทานไว้ ขณะกำลังสั่งการ วุ่นวายอยู่นั้นก็มีคนมารายงานว่ากองทหารที่เฝ้าอยู่นอกประตูเมืองทางด้านหลังเริ่มทำการจู่โจมแล้ว

ถูกตีกระหนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลังเช่นนี้ก็นับว่าสถานการณ์ เข้าขั้นคับขัน เขากลับสั่งการให้คุ้มกันประตูเมืองจนกว่าตัวตาย เจตนา แน่วแน่มิหวั่นไหว

เว่ยอี่จื้อบัญชาการอยู่นอกเมือง สั่งการให้ตัดขาดเส้นทางลำเลียง

น้ำและเสปียงอาหารของไควจีเพื่อบิบให้คนข้างในยอมแพ้ อีกด้านก็ส่งคนไปเสนอให้ยอมจำนนอย่างต่อเนื่อง

ชื่อหมาซีแน่วแน้อย่างมาก ทว่าผู้ได้บังคับบัญชาของเขากลับไม่มีใจเด็ดเดี่ยวเช่นผู้เป็นนายอีกแล้ว เดิมทีพวกเขาก็หวาดหวั่นต่อบารมีของเว่ยอี้จื่ออยู่แล้วยิ่งได้เห็นอีกฝ่ายโหมบุกอย่างดุเดือดเช่นนี้ก็อดจะหวาดหวั่นใจไม่ได้

สองฝ่ายยันกันอยู่เช่นนี้ไม่ถึงครึ่งเดือนก็มีแม่ทัพสองนายลอบออกจากเมืองมาขอยอมแพ้

เว่ยอี้จื่ออาศัยข่าวกรองจากพวกเขาถือโอกาสลอบโจมตีในยามวิกาล ประตุมืองก็แตก พอส่าฟันเข้าไปถึงในเมือง เขากลับพบว่าชื่อหมาซีได้นำทหารระดับหัวหน้าถอนกำลังหนีไปตั้งนานแล้ว

ที่แท้ชื่อหมาซีก็เตรียมเส้นทางหลบหนีทางน้ำไว้แต่แรก

เหล่าแม่ทัพมารวมตัวกันที่จวนเจ้าเมืองไควจี มีรองแม่ทัพเสนอขึ้นมาว่า "แม่ทัพหยางเจี๋ยวไปถึงเมืองฉางซาแล้ว ฉางซาอ่องคงไม่มีบ้านเก่าให้กลับอีกแล้วกระมัง แล้วเขาจะไปทีใดได้อีกเล่า"

เว่ยอี้จื่อดูแผนที่ เขานิ่งหน้าเอ่ยว่า "หากข้าเดาไม่ผิด ฉางซาอ่องน่าจะอ้อมไปทางหนึ่งโจวแล้วไปรวมกับทัพของมู่หรงเฉา"

เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะสั่งให้แม่ทัพที่อยู่ได้บังคับบัญชาสองนายนำกำลังทหารติดตามไป แต่ห้ามบุกเข้าไปอย่างนุ่มน้อม เพียงแต่ต้องพยายามหน่วงเหนี่ยวพวกเขาให้เดินทางช้าลงเท่านั้น ส่วนตัวเขาจะกลับเจี้ยนคังไปรายงานผลการรบก่อน

เชี่ยซู่กำลังเดินทางจากวังกลับไปจีจวน นางนั่งอยู่ในรถม้าโดยมี
รายงานการรบอยู่ในมือ สีหน้าเป็นกังวลอย่างมาก

เดินทางไปได้แค่ครึ่งทาง จู่ๆ ก็มีคนมาขวางเบี่ยงหน้ารถม้าเอาไว้
ทั้งยังร้องเรียกเสียงดัง

ผู้ไปพูดขึ้นจากนอกม่านรถ "คุณชายขอรับ เป็นเด็กรับใช้คนสนิท
ของหวังไท่ฟู่"

ช่วงนี้เชี่ยซู่ไปมาหาสู่กับหวังจิ้งจื่ออยู่เสมอ แต่สองวันมานี้กลับ
ไม่พบเห็นตัวคน เมื่อวานนางส่งคนไปจีจวนของเขาแล้ว หวังจะให้เขา
ไปพบนางที่จวนในวันนี้ จึงคาดเดาว่านี่คงเป็นการตอบกลับของเขา
กระมัง

เด็กรับใช้แจ้งมาว่า "ข้าน้อยตั้งใจมาขอภัยท่านอัครเสนาบดีขอรับ
พวกข้าน้อยเพิ่งจะหาตัวนายท่านพบ นายท่านไปเมาลึ่มพักอยู่บนเนิน
สุสานของผู้อื่น จะเรียกให้มาอย่างไรนายท่านก็ไม่ยอมออกมา วันนี้
เกรงว่าคงไม่อาจไปจวนอัครเสนาบดีได้ขอรับ"

เชี่ยซู่เลิกม่านรถขึ้นด้วยสีหน้าแปลกใจ "พาข้าไปดูซิ"

เด็กรับใช้นำทางออกไปถึงชานเมือง บริเวณเนินสุสานที่เปลี่ยวร้าง
เชี่ยซู่มองเห็นหวังจิ้งจื่อในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย สีหน้าของเขาเศร้าสลด
หดหู่ นอนพุงกับเนินสุสานแห่งหนึ่งด้วยท่าทางเมามาย รองเท้าไม้ที่เท้า
ก็หลุดหายไปข้างหนึ่ง

"ไท่ฟู่ เจ้าทำอะไรอยู่ล่ะ"

พอได้ยินเสียงเรียก หวังจิ้งจื่อก็ลืมดวงตาหรือขื่นมอง จู่ๆ ก็
หัวเราะว่า "อัครเสนาบดีมาบอกข่าวดีข้าเรื่องนางซาอ๋องถูกจับตัวได้แล้ว

ใช่หรือไม่ เขาทำลายสุสานบรรพชนสกุลหวังของข้า ข้ายังไม่ทันได้
แก้แค้นเลย"

เซี่ยชู่ถอนหายใจ "เขาหนีไปได้"

หวังจิ้งจี้จื่อราวกับไม่ได้ยิน เขาแค้นเสียงหัวเราะเย็นชาออกมาสองคำ
แล้วพึมพำกับตนเอง "เป็นเพราะข้าไร้ความสามารถ ทำให้บรรพชน
ไม่อาจอยู่อย่างสงบเมื่อจากโลกนี้ไปแล้ว" เขาเอามือข้างหนึ่งกุมไบเบหน้า
ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำตา ปากก็ร่ำร้องเรียกหา "หวันหว่า"

คนรับใช้ทั้งกลุ่มตรงเข้ามาประคองเขา เซี่ยชู่ถามว่า 'หวันหว่า'
คือผู้ใด คนรับใช้บอกว่านางก็คือภรรยาผู้ล่วงลับของนายท่าน

นางยืนอยู่ข้างๆ ด้วยความสะเทือนใจ หวังจิ้งจี้ซึ่งดูเหมือน
คนเสเพลที่ไม่มีอะไรต่อสิ่งใด ทว่ากลับมีใจรักมันคง ไม่คิดเลยว่าเขา
จะต่อว่าตนเองจนมีสภาพเช่นนี้

ไม่นานนัก หวังอวิ้นจื่อบุตรชายของเขาก็รู้ดมาถึง ตรงเข้ามาประคอง
บิดา คอยปลอบอย่างดี ในที่สุดก็พาเขาขึ้นรถม้าไปได้

เซี่ยชู่มองตามด้านหลังสองพ่อลูกไป จู่ๆ ก็รู้สึกรวดราวในใจ

หวังจิ้งจี้ยังมีบุตรชายคอยช่วยประคับประคอง เว่ยอี่จี้ก็ยังมีมารดา
แล้วข้าเล่า... มีผู้ใด

กลางเดือนห้า ชูหลังอ่องนำกองทหารม้าเบาหลายพันนายเข้าวังไป
รายงานความสำเร็จ

เซี่ยชู่เข้าไปในท้องพระโรง เห็นเขายังไม่ได้ถอดเกราะออก ทั่วร่าง
ดูชะมุกชะมอมเต็มไปด้วยฝุ่นจากการเดินทาง เห็นได้ชัดว่าพอกลับถึง

เมืองหลวงแล้วก็มาเข้าเฝ้าทันที

ฮ่องเต้อารมณ์ดีอย่างมาก เริ่มจากประณามการกระทำผิดทำนองคลองธรรมของน้องชาย แล้วบรรยายถึงความเศร้าโศกเสียใจของพระองค์เอง สุดท้ายจึงสรรเสริญคุณูปการของเว่ยอี่จื่ออย่างต่อเนื่อง ปลอบเขาว่าไม่ต้องโทษตนเองที่ฉางซาต้องหลบหนีไปได้ ทว่าพูดไปพูดมาก็เป็นคำเยินยอเดิมที่ฟังจนชินหูเสียแล้ว

เซี่ยชู่จื่อมองรองเท้าตนเองด้วยท่าทางเหม่อลอย

หลังฮ่องเต้กล่าวเป็นพิธีการไปแล้ว พระองค์ก็กังวลถึงเรื่องการศึกที่หนึ่งใจต่อ

เว่ยอี่จื่อจึงเอ่ยขึ้นว่า "ขอฝ่าบาททรงพระทัย อีกไม่นานกระหม่อมจะไปดูแลการรบด้วยตนเองพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ดูลำบากใจอยู่บ้าง "เจ้าเพิ่งจะได้กลับมาก็จะออกไปอีกแล้ววีเซียงฮูหยินเป็นได้ต่อว่าเราแน่ อ้อ ไช่ลี ไทเฮาตรัสว่าจะออกหน้าจัดการเรื่องการแต่งงานให้เจ้ามิใช่หรือ ออกไปทำศึกในยามนี้ดูจะไม่ค่อยเหมาะสม"

เว่ยอี่จื่อมีสีหน้าเคร่งเครียด เขาแอบชำเลืองมองเซี่ยชู่แวบหนึ่ง *ตรัสเมื่อใดไม่ตรัส กลับต้องมาตรัสเรื่องนี้ต่อหน้าหรือ* "ฝ่าบาทโปรดพิจารณาด้วย เวลานี้ข้าศึกมาอยู่ต่อหน้า กระหม่อมไม่มีแก่ใจจะแต่งงานพะยะค่ะ"

จู่ๆ เซี่ยชู่ก็เอ่ยขึ้น "ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย เรื่องนี้กระหม่อมจัดการได้ กำลังของหยางเจี๋ยยังอยู่ที่ฉางซา สามารถเดินทางไปหนึ่งใจได้อย่างรวดเร็ว คู่หลังอ่องไม่จำเป็นต้องเดินทางไปด้วยตนเองหรอก

พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้มองเซี่ยซู่อย่างประหลาดใจ เหตุใดจู่ๆ ก็เข้าอกเข้าใจผู้อื่นได้
เช่นนี้ล่ะ

เว่ยอี้จื่อเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของนาง รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก

ตอนที่ออกจากวังฟ้าก็มีดแล้ว เซี่ยซู่รีบเดินไปข้างหน้าด้วยตั้งใจ
จะหลบหน้าเว่ยอี้จื่อ แต่ก็ยังถูกเขาคำว่าตัวไว้ได้ที่หน้าประตูวัง

"ที่ท่านอักษรเสนาบดีทูลเฉพาะพระพักตร์ฝ่าบาทวันนี้หมายความว่า
อะไร อยากช่วยให้ข้าสมหวังรี!"

เซี่ยซู่เอียงคอมองใบหน้าเขา ภายได้แสงของโคมไฟ ดวงตาคู่นั้น
ดูวาววามแทบจะสะกดวิญญานคนได้ "ข้าคิดเผื่ออยู่หลังห้องหอรอกนะ
เจ้าต้องรับผิดชอบต่อวงศ์ตระกูล รับผิดชอบงานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย"

ใบหน้าเว่ยอี้จื่อครึ่งหนึ่งอยู่ในเงาสลัวทำให้มองสีหน้าเขาได้ไม่ชัดเจน
"เจ้าบอกว่าอะไรนะ"

"นี่เป็นความรู้สึกจากใจข้า" เซี่ยซู่เบือนหน้าตั้งท่าจะเดินจากไป
แต่กลับถูกเขาขุดมือไว้

"เจ้าได้ยินข่าวที่ลือกันมาผิดๆ นั่นใช่หรือไม่ ก่อนจะไปเข้ายุ่งมาก
เลยไม่ทันเล่าให้เจ้าฟังอย่างละเอียด เจ้าไม่ต้องกังวลไป ข้าจะจัดการ
ให้เรียบร้อย"

เซี่ยซู่ส่ายศีรษะ "เจ้าต้องแบกรับความรับผิดชอบต่อตระกูล
ไม่ว่าจ้าวมาคิดคำนึงถึงข้าได้อยู่แล้ว เจ้าจะตัดสินใจเช่นไรยอมทำได้
ทั้งนั้น ตอนนั้นที่ข้าตอบรับเจ้าก็เพราะเจ้าไม่ได้เรียกร้องอะไรจากข้า"

ดังนั้นข้าจึงไม่ได้เรียกร้องอะไรจากเจ้าเช่นกัน"

เว่ยอี้จื่อเดินเข้าไปใกล้ แวดตาไม่อยากจะเชื่อ "เจ้าบอกว่าตอบรับข้าเพียงเพราะเหตุผลนี้? มิใช่เพราะสองใจตรงกันหรือหรือ"

"สองใจตรงกัน?" เขี่ยชูหลุดหัวเราะ นางค่อยๆ ดึงมือตนเองออกจากมือเขาทีละน้อย "ตั้งแต่วันที่ข้าสวมใส่เสื้อผ้าของบุรุษก็ไม่ได้คาดหวังถึงเรื่องนี้อยู่แล้ว ข้าเพียงซาบซึ้งใจกับสิ่งต่างๆ ที่เจ้าทำให้ แต่มาถึงวันนี้ก็เข้าใจแล้ว เจ้ากับข้าต่างมีหน้าที่ของตนเอง ไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง เจ้าเองก็อย่าได้ทนฝืนต่อไปเลย"

เขี่ยชูหันหลังแล้วเดินไปที่รถม้า เว่ยอี้จื่อมองดูเงาร่างด้านหลังของนางอย่างนิ่งอึ้งโดยไม่อาจพูดอะไรได้

หมู่ไปเพื่อลบมองเงาร่างของเว่ยอี้จื่อ ก่อนจะชุกุโหมไฟเดินเข้าไปในรถม้า

"อู่หลังอ่องยังไม่ไป คุณชายพูดอะไรกับเขาหรือขอรับ"

สีหน้าและท่าทางของเขี่ยชูดูเซื่องซึมก็จริง ทว่ามุมปากกลับมีรอยยิ้ม "ข้าบอกว่าตระกูลในอดีตเป็นของท่านปู่ บัดนี้สกุลเขี่ยเป็นของข้า บนบ่าข้าแบกอนาคตของผู้คนไว้มากมายเพียงนี้ ย่อมต้องทำหน้าที่ของอัศวินเสนาบดีให้ดี"

หมู่ไปพยักหน้า "คุณชายพูดถูกต้องแล้วขอรับ! เอ่อ เช่นนั้นเรื่องของท่านกับอู่หลังอ่องหลังจากนี้จะจัดการเช่นไร"

"ไม่มีเรื่องหลังจากนี้อีกแล้ว"

หมู่ไปมองดูสีหน้าของเขี่ยชู เขาพยายามจะพูดปลอบโดยให้ฟังแล้วรู้สึกขบขัน "ไม่เป็นไรหรือขอรับ อย่างไรก็ตามคุณชายก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเขา

• อัครสาวกชั้นสูง 2

อยู่แล้ว"

"อืม ไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625772.html>